

POLITYKA BEZPIECZEŃSTWA DZIECI

Polskiego Związku Sportowego Cheerleadingu

(Standardy Bezpieczeństwa Małoletnich)

Preambuła

1. Uprawianie sportu może przynieść dziecku wiele korzyści: jest dobre dla zdrowia fizycznego i psychicznego, może pomóc w budowaniu pewności siebie i stać się szansą na nawiązanie nowych przyjaźni. By to wszystko było możliwe, sport musi być przede wszystkim bezpieczny dla dzieci i powinien sprawiać im prawdziwą radość. Każde dziecko, niezależnie od motywacji do uprawiania sportu, zasługuje na ochronę.
2. Naczelną zasadą wszystkich działań podejmowanych przez PZSC jest działanie dla dobra dziecka i w jego najlepszym interesie.
3. PZSC pragnie aby Cheerleading był Sportem uczącym szacunku i dającym radość wszystkim dzieciom, niezależnie od wieku, płci, orientacji, pochodzenia etnicznego i społecznego, religii, poziomu zdolności i zaangażowania. Uznajemy prawo dzieci do bycia wolnymi od wszelkich form nadużyć: fizycznych, seksualnych, emocjonalnych oraz zaniedbania i uznajemy nasz obowiązek dbania o ich ochronę.
4. Niedopuszczalne jest stosowanie przez kogokolwiek wobec dziecka przemocy w jakiegokolwiek formie. PZSC realizując te cele, działa w ramach obowiązującego prawa, przepisów wewnętrznych oraz swoich kompetencji.
5. Polityka PZSC zapewnia, iż dzieci są chronione podczas uprawiania Cheerleadingu PBD będzie wspierana przez kodeksy postępowania, Oraz procedury, które dotyczyć będą wszystkich osób poniżej 18 roku życia bez jakiegokolwiek dyskryminacji. Jesteśmy świadomi, niektóre dzieci mogą być szczególnie narażone na nadużycia i jesteśmy świadomi odpowiedzialności za dbanie o ich integrację, bezpieczeństwo i dobre samopoczucie w Cheerleadingu. Poprzez swoją politykę, praktyki i procedury, PZSC kładzie nacisk na środki zapobiegawcze oraz odpowiedzialne działania, aby zapewnić, że wszelkie incydenty są rozwiązywane efektywnie
6. Naszym celem jest uczynienie zestawu narzędzi dynamicznym dokumentem, który będzie regularnie aktualizowany, aby odzwierciedlać opinie i praktyczne doświadczenia naszych członków oraz podmiotów zajmujących się sportowym szkoleniem dzieci. Będziemy wspierać zrzeszone podmioty w ich wysiłkach, aby ochrona dzieci stała się nadrzędną zasadą naszej wspólnej działalności.

Słowniczek pojęć/objaśnienie terminów używanych w dokumencie

1. **PZSC** → Polski Związek Sportowy Cheerleadingu
2. **PBD PZSC (Standardy Bezpieczeństwa Małoletnich)** → Polityka Bezpieczeństwa Dzieci Polskiego Związku Sportowego Cheerleadingu, przyjęta i podlegająca wdrożeniu oraz stosowaniu
3. **organizacja** → Polski Związek Sportowy Cheerleadingu, Kluby oraz inne podmioty, będące, jak i nie będące członkami statutowymi PZSC organizujące zawody, treningi lub wypoczynek dla dzieci
4. **dziecko** → każda osoba w wieku poniżej 18 lat
5. **zawodnik** → osoba fizyczna uprawiająca Cheerleading
6. **bezpieczeństwo dzieci** → działania podejmowane w celu zapewnienia, że wszystkie dzieci są bezpieczne i wolne od krzywdy i nadużyć gdy są zaangażowane w Cheerleading.
7. **trener/instruktor** → osoba prowadząca praktyczne lub teoretyczne, zorganizowane, grupowe lub indywidualne treningi w związku lub klubie sportowym, podczas wyjazdu, obozu lub jakiegokolwiek zorganizowanego wydarzenia sportowego;
8. **nauczyciel** → pracownik pedagogiczny szkoły;
9. **opiekun** → każda osoba dorosła, która towarzyszy dzieciom podczas aktywności sportowej, w tym podczas treningu, zgrupowania wyjazdowego lub obozu, która bierze na siebie odpowiedzialność za zapewnienie bezpieczeństwa i realizację celów planowanego wydarzenia;
10. **rodzic, opiekun prawny** → osoba uprawniona do reprezentacji dziecka, w szczególności jego rodzic lub opiekun prawny. W myśl niniejszego dokumentu opiekunem jest również rodzic zastępczy;
11. **wolontariusz** → osoba fizyczna, która ochotniczo i bez wynagrodzenia uczestniczy w programie wolontariatu organizacji;
12. **dane osobowe** → wszelkie informacje umożliwiające identyfikację dziecka;
13. **ochrona danych osobowych** → oznacza zabezpieczenie tych danych przed ich utratą, wyciekami lub niepowołanym dostępem przez podmioty, które nimi dysponują, tj. najczęściej trenerów, instruktorów,

- kluby lub inne organizacje. Ochrona polega także na niedopuszczeniu do sytuacji, aby te dane były przetwarzane przez osoby niemające do tego upoważnienia;
14. **sport** → wszelkie formy aktywności fizycznej, których celem jest wypracowanie lub poprawienie kondycji fizycznej i psychicznej, rozwój stosunków społecznych lub osiągnięcie wyników sportowych na wszelkich poziomach zaawansowania i umiejętności;
 15. **nadużycie wobec dziecka** → każde działanie wobec dziecka prowadzące do fizycznej lub emocjonalnej krzywdy, w tym niegodziwego traktowania, przemocy, wykorzystywania, a także każde zaniechanie prowadzące do zaniedbania lub braku reakcji na podstawowe potrzeby dziecka. Działanie lub zaniechanie, które krzywdzi dziecko (innymi słowy, dana osoba może znęcać się nad dzieckiem bezpośrednio, lub może być pośrednio odpowiedzialna za znęcanie się, ponieważ nie zapobiegła skrzywdzeniu dziecka przez inną osobę). Może mieć miejsce bezpośrednio lub online. Chociaż zazwyczaj kojarzy się z dorosłym maltretującym dziecko, dzieci mogą również krzywdzić inne dzieci, zwłaszcza w odniesieniu do znęcania się;
 16. **ochrona dzieci** → działania podjęte w odpowiedzi na konkretne sygnały dotyczące dziecka, które może doznawać krzywdy lub jest wykorzystywane. Ochrona dzieci jest zasadniczą częścią ich bezpieczeństwa i wymaga skierowania sprawy do wyspecjalizowanych służb ochrony dzieci, organów ścigania i lokalnych organizacji eksperckich, które są przeszkolone w zakresie doradztwa i ochrony dzieci;
 17. **przemoc fizyczna** → celowe fizyczne krzywdzenie dziecka, obejmuje wszelkie zachowania, w których użyta jest siła fizyczna i ma na celu spowodowanie pewnego stopnia bólu lub dyskomfortu, nawet niewielkiego. Obejmuje ono głównie bicie ręką lub narzędziem, ale może też polegać na przykład na uderzaniu, kopaniu, potrząsaniu, rzucaniu, drapaniu, szczypaniu, gryzieniu, przypaleniu lub łamaniu kości. Skutkiem przemocy fizycznej mogą być złamania, siniaki, rany cięte, poparzenia, obrażenia wewnętrzne. Krzywda stanowi rezultat działania bądź zaniechania ze strony rodzica, opiekuna, osoby odpowiedzialnej za dziecko, posiadającej nad nim władzę lub takiej, której ufa;
 18. **zaniedbanie** → brak zapewnienia dziecku podstawowych potrzeb, gdy osoby odpowiedzialne mają środki, wiedzę i dostęp do usług, aby to zrobić. Obejmuje ono również brak ochrony dziecka przed narażeniem na niebezpieczeństwo;
 19. **przemoc seksualna** lub **wykorzystywanie seksualne** → angażowanie dziecka w aktywność seksualną przez osobę dorosłą, inne dziecko lub jeśli jedna osoba obezwładnia inną niezależnie od wieku. Wykorzystywanie seksualne nie musi wiązać się z kontaktem; jest nim również np. angażowanie dzieci w tworzenie obrazów seksualnych, zmuszanie dzieci do oglądania obrazów o charakterze seksualnym lub oglądanie czynności seksualnych, zachęcanie dzieci do zachowania w sposób nieodpowiedni pod względem seksualnym lub uwodzenie dziecka w celu przygotowania go do wykorzystania poprzez zdobycie jego zaufania (w tym za pośrednictwem mediów społecznościowych). W większości przypadków sprawcą jest osoba, którą dziecko zna i której ufa, a do wykorzystania seksualnego dochodzi często w odosobnionych, indywidualnych sytuacjach. Molestowanie seksualne obejmuje nieakceptowalne i niepożądane zachowania i praktyki o charakterze seksualnym, które mogą obejmować sugestie lub żądania o charakterze seksualnym, prośby o przysługi seksualne, werbalne lub fizyczne zachowania lub gesty, które są lub mogą być racjonalnie postrzegane jako obraźliwe lub upokarzające. Obejmuje zachowania fizyczne, np. dotykanie dziecka, jak i bez kontaktu fizycznego, np. podglądanie lub słowna agresja.
 20. **przemoc emocjonalna** → każdy akt powodujący naruszenie godności osobistej dziecka, ukierunkowany na wyrządzenie krzywdy, tj. poniżanie, krytykowanie, upokarzanie lub ośmieszanie dziecka, brak odpowiedniego wsparcia i uwagi, powodujące obniżenie jego poczucia wartości. Przemoc emocjonalna to uporczywe emocjonalne maltretowanie dziecka. Jest nazywane również czasami psychologicznym i może mieć poważne i trwałe negatywne skutki dla rozwoju emocjonalnego dziecka. Przemoc emocjonalna może polegać na celowym mówieniu dziecku, że jest bezwartościowe, niekochane i nieodpowiednie. Może obejmować nie dawanie dziecku możliwości wyrażania swoich poglądów, celowe uciszanie go lub "wyśmiewanie" tego, co mówi lub jak się lub jak się komunikuje. Przemoc emocjonalna często występuje jako wzorzec celowego, długotrwałego, powtarzającego się nie fizycznego zachowania w ramach relacji zróżnicowanych pod względem władzy. Przemoc emocjonalna może obejmować zastraszanie - w tym zastraszanie w Internecie poprzez sieci społecznościowe, gry online lub telefony komórkowe - również przez rówieśników dziecka;
 21. **przemoc rówieśnicza** (nękanie rówieśnicze, bullying) → ma miejsce gdy dziecko doświadcza różnych form nękania ze strony rówieśników. Dotyczy działań bezpośrednich lub z użyciem technologii komunikacyjnych (np. za pośrednictwem Internetu i telefonów komórkowych). Przemoc rówieśniczą obserwujemy, gdy szkodliwe działanie ma na celu wyrządzenie komuś przykrości lub krzywdy (intencjonalność), ma charakter systematyczny (powtarzalność), a ofiara jest słabsza od sprawcy bądź grupy sprawców. Przemoc rówieśnicza obejmuje:

- a) przemoc werbalną (np. przezywanie, dogadywanie, ośmieszanie);
 - b) przemoc relacyjną (np. wykluczenie z grupy, ignorowanie, nastawianie innych przeciwko osobie, szantaż);
 - c) przemoc fizyczną (np. pobicie, kopanie, popychanie, szarpanie);
 - d) przemoc materialną (np. kradzież, niszczenie przedmiotów);
 - e) cyberprzemoc/przemoc elektroniczną (np. złośliwe wiadomości w komunikatorach, wpisy w serwisach społecznościowych, umieszczanie w Internecie zdjęć lub filmów ośmieszających ofiarę);
 - f) wykorzystanie seksualne - dotykание intymnych części ciała lub zmuszanie do stosunku płciowego, lub innych czynności seksualnych przez rówieśnika,
 - g) przemoc uwarunkowaną normami i stereotypami związanymi z płcią (np. przemoc w relacjach romantycznych między rówieśnikami).
22. **Rejestr Sprawców Przestępstw na Tle Seksualnym (RSPTS)** → rejestr publiczny, rejestr z dostępem ograniczonym i rejestr osób, w stosunku do których Państwowa Komisja do spraw przeciwdziałania wykorzystaniu seksualnemu małoletnich poniżej lat 15, wydała postanowienie o wpisie do rejestru;
23. **Krajowy Rejestr Karny (KRK)** → ogólnokrajowy rejestr, w którym gromadzi się dane o osobach prawomocnie skazanych za przestępstwa;
24. **bezpieczna rekrutacja kadr** → rekomendowana ścieżka rekrutacji osoby aplikującej na stanowisko związane z aktywnością dzieci;
25. **kodeks postępowania** → wspólny zestaw uzgodnionych i akceptowalnych zachowań, które pomagają tworzyć i utrzymywać pozytywne, przyjazne i bezpieczne środowisko dla dzieci;
26. **bezpieczeństwo online** → rekomendowane wdrożenie ogólnych zasad prewencyjnych, wobec zagrożeń związanych z aktywnością online, m.in. ochrony prywatności i danych osobowych;
27. **podnoszenie świadomości** → informowanie o działaniach mających za zadanie ochronę dzieci w celu wprowadzenia reguł i procedur ochronnych w życie. Do podnoszenia świadomości należy korzystać z takich narzędzi jak: szkolenia, kursy, warsztaty z zakresu bezpieczeństwa i ochrony dzieci, prezentacje, ulotki informacyjne, broszury, dedykowane materiały szkoleniowe itp.;
28. **koordynator** (ds. bezpieczeństwa dzieci) → osoba powołana w organizacji i odpowiedzialna w niej za bezpieczeństwo dzieci. Zadaniem jej jest m.in. udzielanie informacji, doradztwa, wsparcia we wdrażaniu PBD PZSC i powiązanych z nim procedur, w tym prawidłowego reagowania na incydenty;
29. **podmioty związane z ochroną dzieci** → organy, instytucje i organizacje, na których ciąży prawny obowiązek ochrony dzieci przed wszelkimi nadużyciami. Obejmuje m.in. policję, prokuraturę, rzecznika praw dziecka, szkołę, pomoc społeczną;
30. **złe praktyki** → sytuacje, kiedy potrzeby dzieci nie są traktowane priorytetowo, co powoduje, że ich dobro i bezpieczeństwo jest zagrożone.
- Ileokroć w niniejszym dokumencie jest mowa o stanowisku czy roli w Cheerleadingu (trener, instruktor, zawodnik, pracownik czy opiekun) w formie męskiej, tyczy się to obu płci.

Zakres Polityki

Ochrona dzieci to termin zbiorczy obejmujący zarówno działania zapobiegawcze mające na celu zminimalizowanie szans na wystąpienie krzywdy, jak i działania służące temu, aby zapewnić, że spotkają się one z odpowiednią reakcją właściwego podmiotu, w przypadku pojawienia się obaw. Szczególny nacisk kładziemy na potrzebę uwzględnienia najlepszego interesu dziecka w każdym działaniu dotyczącym dzieci zaangażowanych w Cheerleading (np. decyzje, postępowanie, szkolenie, usługi i programy) oraz działania zgodne z międzynarodowymi standardami i ustawodawstwem krajowym, w szczególności gdy podejrzewane przypadki nadużyć mogą nosić znamiona przestępstwa.

Niniejsza Polityka kierowana jest do różnych grup osób, zwracając uwagę na różnorodność relacji i rozwój Cheerleadingu. Należą do nich m.in. trenerzy/instruktorzy, sędziowie, osoby wchodzące w skład sztabu szkoleniowego, personel medyczny, pracownicy, administratorzy i koordynatorzy, menedżerowie sportowi, działacze sportowi, wolontariusze, rodzice/opiekunowie, podmioty współpracujące, organizatorzy obozów i zgrupowań, personel pomocniczy, a także inne osoby związane z PZSC. Każda osoba zaangażowana w Cheerleading ponosi odpowiedzialność za to, żeby Cheerleading był bezpieczny i dostarczał radości dzieciom.

Zasady Polityki Bezpieczeństwa Dzieci PZSC

1. Priorytetem naszych działań jest dobro dzieci. Zagwarantowanie ochrony dzieciom wiąże się ze zwiększeniem ich radości i satysfakcji z treningów, zawodów, osiągnięć i wyników oraz z ich rozwoju. Wszelkie działania związane z dzieckiem lub dziećmi w Cheerleadingu muszą w pierwszej kolejności

uwzględniać ich dobro osobiste.

2. Prawa dzieci będą szanowane i promowane w Cheerleadingu. Dziecko to każdy człowiek w wieku poniżej 18 roku życia, który ma prawo do uprawiania Cheerleadingu w bezpiecznym, zintegrowanym środowisku, wolnym od wszelkich form nadużycia, molestowania i wykorzystywania. Będziemy stawiać dziecko i jego dobro przed zawodnikiem, sędzią, kibicem i wszelkimi innymi rolami/funkcjami, jakie może mieć w Cheerleadingu. Wszelkie formy nadużycia naruszające ich prawa nie będą tolerowane. Dzieci mają prawo uczestniczyć i być wysłuchane, w tym poprzez głos w kształtowaniu Polityki i praktyki ochrony, a także do tego, by ich poglądy i opinie były brane pod uwagę we wszystkich decyzjach i działaniach ich dotyczących.
3. Zasady i praktyki będą stosowane równo wobec wszystkich dzieci. Narzędzia zawarte w tej polityce mają zastosowanie do wszystkich dzieci bez żadnej dyskryminacji ze względu na rasę, kolor skóry, pochodzenie etniczne, narodowe lub społeczne, płeć, niepełnosprawność, język, religię, poglądy, majątek, orientację seksualną lub z jakiegokolwiek innego powodu.
4. Ochrona dzieci to obowiązek każdego, bez względu na pochodzenie czy funkcję pełnioną w Cheerleadingu. Każdy mający dzieci pod swoją opieką ma obowiązek dbać o ich ochronę. Również dzieci odgrywają istotną rolę w tym procesie, wspierając ochronę siebie oraz innych dzieci. Główna odpowiedzialność za bezpieczeństwo dzieci spoczywa na dorosłych.
5. Określenie ról i obowiązków w ramach Polityki Bezpieczeństwa Dzieci. Wszelkie problemy będą zgłaszane i niezwłocznie rozpatrywane zgodnie z określonymi procedurami, ustawodawstwem krajowym, z najwyższym priorytetem dla dobra dziecka.
6. Przejrzystość i otwartość są kluczowe w bezpieczeństwie i ochronie dzieci. Nadużycia i krzywdy mogą rozwijać się, gdy pracownicy, wolontariusze, partnerzy, dzieci, rodzice i członkowie społeczności nie czują się komfortowo zgłaszając swoje obawy. Zachowanie poufności w procesie rozpatrywania spraw powinno być traktowane priorytetowo.
7. Wszelkie obawy dotyczące bezpieczeństwa i ochrony dzieci powinny być traktowane poważnie. W razie potrzeby należy podjąć odpowiednie kroki, włączając przekazanie sprawy do organów ścigania i podmiotów zajmujących się ochroną dzieci. Szybkie, skuteczne reakcje na nadużycia zapewnić powinny także dokumenty wewnętrzne (np. dotyczące polityki postępowania w razie pojawienia się incydentu)
8. Żadna organizacja nie jest w stanie chronić dzieci samodzielnie. Konieczna jest współpraca i koordynacja działań wszystkich uprawnionych organów i podmiotów, w tym organizacji pozarządowych zajmujących się statutowo ochroną dzieci.

ETAPY DO ZAPEWNIANIA BEZPIECZEŃSTWA DZIECI W CHEERLEADINGU

1. Dzieci są zaangażowane w Cheerleading w różnych formach i rolach, takich jak zawodnik, uczestnik zajęć, kibic czy osoba zaangażowana w działania podczas zawodów lub innych sportowych wydarzeń, a także w innych obszarach. W związku z pełnieniem przez dzieci różnych funkcji w środowisku Cheerleadingu, wiele osób dorosłych wchodzi z nimi w interakcję m. in. trenerzy, wychowawcy, pracownicy administracyjni, wolontariusze. W celu wypełnienia ogólnych zasad wynikających z prawa międzynarodowego, krajowego, jak również związkowego, wprowadza się niniejszą Politykę Bezpieczeństwa Dzieci w celu ochrony interesu dzieci i ich bezpieczeństwa w Cheerleadingu.
2. Wprowadzenie Polityki Bezpieczeństwa Dzieci przez Polski Związek Sportowy Cheerleadingu stanowi zobowiązanie do wsparcia wszystkich podmiotów zaangażowanych w Cheerleading, w stosowaniu procedur i działań mających na celu ochronę dzieci. Planujemy realizować wiele inicjatyw, w tym:
 - a) Powołanie koordynatorów bezpieczeństwa dzieci w podmiotach Cheerleadingu.
 - b) Utworzenie komisji ds. bezpieczeństwa dzieci.
 - c) Przeprowadzenie działań edukacyjnych i społecznych w celu podniesienia świadomości o bezpieczeństwie dzieci wśród rodziców, dzieci, trenerów, instruktorów, pracowników, sędziów i innych podmiotów zaangażowanych w Cheerleading.
 - d) Nawiązanie współpracy z organizacjami i instytucjami zajmującymi się ochroną dzieci, które mogą wspomagać wprowadzenie polityki i jej wdrożenie w podmiotach Cheerleadingu.
 - e) Podejmowanie odpowiednich działań w przypadku zarzutów o działania zabronione poprzez kierowanie spraw do odpowiednich organów państwowych.
 - f) Stworzenie narzędzi i procedur umożliwiających anonimowe zgłaszanie naruszeń.
 - g) Zapobieganie zatrudnianiu nieodpowiednich osób w Cheerleadingu poprzez bezpieczną rekrutację i procedury.
 - h) Zadbanie o zrozumienie przez wszystkich funkcjonujących w Cheerleadingu swojej roli i obowiązków w odniesieniu do ochrony dzieci; zapewnienie wszystkim pracownikom i wolontariuszom odpowiednich szkoleń w momencie dołączenia do organizacji, a także zapewnianie dalszych szkoleń i aktualizacji Polityki i procedur.

- i) Przestrzeganie przez wszystkich członków personelu, wolontariuszy i osób zaangażowanych w szkolenie dzieci kodeksów postępowania.
 - j) Informowanie dzieci o ich prawach i danych kontaktowych, gdzie mogą szukać pomocy.
 - k) Zapewnienie stałego monitoringu zaangażowania dzieci w Cheerleading w Polsce i dokonywanie przeglądu praktyk ochronnych regularnie, co najmniej raz w roku, aby zapewnić ciągłe doskonalenie ochrony. Ponadto, planujemy konsultacje z dziećmi i pozostałymi interesariuszami środowiska w celu rozwoju i oceny działań podejmowanych w ramach Polityki Bezpieczeństwa Dzieci.
3. Opracowanie procedur i wytycznych w celu wdrożenia Polityki Bezpieczeństwa Dzieci obejmuje stworzenie jasnych i klarownych zasad określonych m.in. w wytycznych i kodeksach postępowania. Działając w porozumieniu z podmiotami zaangażowanymi w Cheerleading, sukcesywnie będziemy wprowadzać rozwiązania i narzędzia mające na celu zwiększenie bezpieczeństwa dzieci.
 4. Komunikacja i edukacja → polityka, procedury i wytyczne bez upowszechnienia wiedzy o nich i odpowiedniego wdrożenia nie zapewnią bezpieczeństwa dzieciom. Komunikacja i edukacja są kluczowe oraz niezbędne dla zapewnienia zrozumienia i przestrzegania zasad bezpieczeństwa dla każdego funkcjonującego w środowisku Cheerleadingu. Prowadzenie działań edukacyjno-szkoleniowych dla osób zaangażowanych w Cheerleading, w tym trenerów, instruktorów, sędziów, pracowników klubów, jak i również rodziców i dzieci, aby zapewnić zrozumienie i przestrzeganie zasad bezpieczeństwa.
 5. Monitoring, przegląd, aktualizacje i ocena procesu, procedur i wytycznych
 - a) Co pół roku będziemy oceniać wdrożenie tych planów.
 - b) Co roku wspólnie z podmiotami działającymi w Cheerleadingu będziemy oceniać proces, politykę, procedury i wytyczne oraz wprowadzać w miarę potrzeb zmiany w celu zapewnienia efektywności naszych działań.
 - c) Każdy członek PZSC będzie miał możliwość samodzielnej oceny stanu bezpieczeństwa dzieci w swojej organizacji. Działania te mają na celu zagwarantowanie aktualności, skuteczności i zgodności Polityki z obowiązującymi standardami i przepisami prawa. Ewentualne aktualizacje będą zatwierdzane przez Zarząd PZSC i komunikowane pracownikom oraz członkom organizacji.

POLITYKA OCHRONNA

Niniejsza Polityka Bezpieczeństwa Dzieci stanowi uniwersalny zbiór zasad, narzędzi i procedur postępowania w celu ograniczenia nadużyć wobec dzieci, a w przypadku ich wystąpienia powzięcia odpowiednich środków. Pomimo, iż dokument ten odwołuje się do wielu aspektów, nie sposób wymienić wszystkich okoliczności, które wymagają uwrażliwienia trenerów i opiekunów na bezpieczeństwo dziecka. Z tego powodu, przy podejmowaniu decyzji w każdej sytuacji z udziałem dziecka, która w niniejszym dokumencie nie została opisana, dobro dziecka powinno stanowić decydujące kryterium oceny.

Zasada dobra dziecka oznacza, że wszystkie decyzje i działania muszą być podejmowane z uwzględnieniem szeroko pojętego interesu dziecka, który powinien być nadrzędny, wymagający priorytetowego traktowania w porównaniu z interesem innych osób fizycznych i prawnych.

Ochrona praw dzieci stanowi istotny element nie tylko na poziomie krajowym, ale również w kontekście międzynarodowym, w tym unijnym.

Zasady zawarte w regulacjach prawnych odwołują się do wolności osobistej dzieci, ich dóbr osobistych.

Także przepisy wewnątrzklubowe PZSC wskazują na zasadę szczególnej ochrony dzieci i młodzieży, integralności fizycznej i psychicznej zawodników. Odnośnie wszystkich aktywności z udziałem dzieci szczególnie istotna jest ich ochrona przed dyskryminacją, realizacja prawa do rozwoju i kierowanie się w podejmowanych działaniach interesem dziecka.

Przepisy prawa regulujące kwestie związane z ochroną dzieci:

I. Prawo Międzynarodowe

- Konwencja o Prawach Dziecka ONZ z 20 listopada 1989 r.
- Europejska Karta Społeczna z 18 października 1961 r.
- Konwencja Rady Europy z 25 października 2007 r.

II. Prawo Unii Europejskiej

- Karta Praw Podstawowych Unii Europejskiej
- Biała Księga na temat sportu z 11 lipca 2007 r.

- Konkluzje Rady (UE) z grudnia 2019 r.
- Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 (RODO) z 27 kwietnia 2016 r.

III. Prawo Krajowe

- Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej i polskie ustawodawstwo, w tym ratyfikowane umowy międzynarodowe
- Ustawa o Rzeczniku Praw Dziecka z 6 stycznia 2000 r.
- Ustawa o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej z 9 czerwca 2011 r. oraz ustawa o systemie oświaty z 7 września 1991 r.
- Ustawa o sporcie z 25 czerwca 2010 r.
- Kodeks Karny oraz ustawa o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym z 13 maja 2016 r.
- Ustawa o sporcie z 25 czerwca 2010 r.
- Inne ustawy, takie jak ustawa o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi z 26 października 1982 r. oraz ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii z 29 lipca 2005 r.

DOBRO I INTERES DZIECKA

Ochrona dzieci oraz konieczność zabezpieczenia ich interesów wynikają z unikalnego charakteru praw dziecka, których pełna realizacja zależy głównie od postępowania dorosłych. Dzieci stanowią szczególnie wrażliwą grupę społeczną, a ich dobro nadrzędne obejmuje opiekę, troskę i ochronę.

Pojęcie interesu dziecka odnosi się do zespołu wartości niezbędnych do kompleksowego rozwoju fizycznego, emocjonalnego, intelektualnego i moralnego, przygotowując je właściwie do życia w społeczeństwie. Istotnym elementem jest również zapewnienie dzieciom niezwykłych praw, takich jak prawo do szacunku i ochrony godności osobistej.

Ochrona dzieci w Cheerleadingu jest warunkiem niezbędnym, aby dzieci mogły czerpać radość z tej formy aktywności, jednocześnie rozwijając się jako sportowcy. Ten aspekt ma istotne znaczenie jako działanie profilaktyczne, wspierając promocję aktywnego i zdrowego stylu życia, obejmującego zarówno aspekty fizyczne jak i psychiczne.

Kształtowanie aktywnego trybu życia u dzieci, jednocześnie zapewniając bezpieczeństwo i ochronę ich praw, przynosi korzyści zarówno w kontekście osiągnięć sportowych, jak i aspektów społecznych.

STRUKTURA ZWIĄZKOWA

PZSC zobowiązuje się do aktywnego podejścia w celu przestrzegania i promowania międzynarodowo uznanych praw człowieka, szczególnie zakazu dyskryminacji z jakichkolwiek powodów, a także do troski o ochronę dzieci oraz dbałości o ich zdrowie. W charakterze organizatora szkoleń i współzawodnictwa sportowego dla dzieci, PZSC szanuje przepisy ustawy z dnia 13 maja 2016 roku o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym.

Struktura Pozazwiązkowa. Koordynatorzy Ds. Bezpieczeństwa Dzieci

Powołanie Koordynatorów ds. bezpieczeństwa dzieci ma na celu zapewnienie kontaktu, doradztwa, wsparcia i pomocy klubom oraz organizatorom wyjazdów sportowych w procesie wdrażania Polityki Bezpieczeństwa Dzieci, a także powiązanych procedur, w tym skutecznego reagowania na incydenty.

Rola koordynatora nie ogranicza się wyłącznie do wskazywania odpowiednich procedur w przypadku incydentów. Przez większość czasu polega na udzielaniu wsparcia i udostępnianiu informacji. Dane kontaktowe koordynatora powinny być powszechnie znane wśród pracowników, wolontariuszy, rodziców/opiekunów prawnych oraz dzieci.

Do zadań osób pełniących funkcje w zakresie ochrony dzieci powinno należeć zapewnienie pracownikom, wolontariuszom i innym osobom pracującym z dziećmi:

- wsparcia,
- szkoleń z zakresu bezpieczeństwa dzieci w sporcie,
- prowadzenia rejestru wszelkich incydentów związanych z dziećmi,
- udzielania doradztwa i reprezentowania podmiotu.

Osoby odpowiedzialne za ochronę dzieci powinny posiadać odpowiednie cechy, umiejętności, wiedzę i doświadczenie, aby skutecznie wypełniać swoje obowiązki.

OCENA RYZYKA

1. Ocena Ryzyka w Kontekście Ochrony Dzieci w Cheerleadingu

Podstawowym celem oceny ryzyka jest zapewnienie ochrony dzieci poprzez identyfikację wszelkich zagrożeń związanych z pracą lub kontaktem z dziećmi. PZSC zaleca stosowanie szablonów analizy ryzyka, obejmujących zarówno ogólną ocenę jak i ocenę ryzyka związanego z konkretnymi aktywnościami zawodników (np. zawody, obozy). Analiza powinna stanowić uporządkowany proces, który umożliwi identyfikować, planować i zarządzać ryzykami w celu ich wyeliminowania.

Efekt oceny ryzyka powinno być ustalenie, czy ryzyko jest odpowiednio kontrolowane i czy można je uznać za akceptowalne. W przypadku wysokiego ryzyka, szacowanie ryzyka powinno skutkować wskazaniem środków zaradczych i profilaktycznych, określeniem ich sposobu stosowania oraz terminu. Ocena ryzyka musi dostarczyć niezbędnych informacji do podejmowania działań naprawczych i ustalania kolejności ich wprowadzania. Działania te powinny być udokumentowane.

2. Przykłady niewłaściwych praktyk w Cheerleadingu mogą obejmować

- Niedostateczną dbałość o unikanie urazów poprzez nadmierne lub nieodpowiednie treningi w stosunku do wieku, dojrzałości, doświadczenia i umiejętności zawodników.
- Brak zgłaszania i niekaranie zachowań narażających dobro dzieci.
- Nieodpowiednie traktowanie niektórych dzieci lub wykazywanie nieadekwatnej przychylności.
- Używanie agresywnego, wulgarnego języka i substancji zakazanych w obecności dzieci.
- Ignorowanie wytycznych dotyczących zdrowia i bezpieczeństwa lub niepodejmowanie regularnych ocen ryzyka.
- Brak zgłaszania złych praktyk, co może prowadzić do powstania środowiska, w którym może dojść do nadużyć.

3. Czynniki ryzyka nadużyć w Cheerleadingu mogą obejmować

- Potencjalne miejsca i sytuacje ryzyka, takie jak: szatnie, prysznice, jazda samochodem, nocowanie, wyjazdy, korespondencja elektroniczna.
- Tolerancję dla znęcania się, także wśród rówieśników.
- Wysoką tolerancję dla przemocy fizycznej i urazów.
- Nierówne relacje władzy, zwłaszcza między trenerami i instruktorami a sportowcami.
- Nieodpowiednie relacje dorosły-dziecko i nadużywanie pozycji zaufania.
- Dyskryminację i nierówność płci.
- Dbanie o reputację i unikanie skandali, prowadzące do przemilczania incydentów lub niezgłaszania ich, co czasem prowadzi do kontynuacji nadużyć.
- Brak jasnej polityki i procedur

4. Czynniki chroniące przed nadużyciami obejmują

- Kulturę szacunku i zerową tolerancję wobec nadużyć we wszystkich poziomach.
- Jasne zasady i procedury znane wszystkim, w tym dzieciom i ich rodzinom.
- Poważne traktowanie incydentów i podejmowanie odpowiednich działań.
- Edukację i wzrost świadomości w zakresie ochrony dzieci.
- Zatrudnianie troskliwych i zaangażowanych pracowników oraz wolontariuszy.

ZASADY ZWIĄZANE Z BEZPIECZEŃSTWEM DZIECI PODCZAS AKTYWNOŚCI SPORTOWYCH LUB OBOZÓW, ZGRUPOWAŃ, W TYM Z ZAPEWNIENIEM NOCLEGU

1. Ocena Ryzyka w Kontekście Planowanych Aktywności Sportowych z Noclegiem

Ocena ryzyka stanowi integralną część organizacji wszelkich aktywności sportowych, w szczególności gdy obejmuje nocleg, takich jak treningi, zawody czy obozy. Celem tego procesu jest wczesna identyfikacja potencjalnych zagrożeń, co umożliwia podjęcie działań mających na celu eliminację lub zredukowanie ryzyka. Przykładowo, jeżeli miejsce noclegu nie spełnia standardów bezpieczeństwa dla dzieci, istnieje możliwość wcześniejszej zmiany lokalizacji na bardziej odpowiednią. W ten sposób zapewnia się, że aktywność będzie zarówno bezpieczna, jak i satysfakcjonująca dla dzieci.

Przynajmniej raz w roku należy przeprowadzić ogólną ocenę ryzyka. Ocena przed organizacją konkretnego wydarzenia powinna być przeprowadzona każdorazowo. Analiza pozwoli wykryć najbardziej wrażliwe aspekty z punktu widzenia bezpieczeństwa dzieci. Każde ryzyko należy ocenić jako

wysokie, średnie lub niskie, w zależności od prawdopodobieństwa jego wystąpienia. Dla każdego ryzyka należy określić planowane działanie w celu jego zminimalizowania. Jeśli ryzyka nie można zmniejszyć i pozostanie na wysokim poziomie, powinno rozważyć się rezygnację z organizacji rozważanej aktywności. Po wydarzeniu warto wrócić do przeprowadzonej analizy ryzyka, aby wyciągnąć wszelkie wnioski na przyszłość i uwzględnić w planach na kolejne wydarzenia

2. Nadzór podczas wyjazdów

Zgodnie z obowiązującym prawem, liczba uczestników wycieczki pozostających pod opieką jednego wychowawcy wycieczki nie może przekraczać 20 osób. W przypadku zaś grupy z dziećmi do 10 roku życia oraz grupy mieszanej, w której są dzieci do 10 roku życia, liczba uczestników wycieczki pozostających pod opieką jednego wychowawcy wycieczki nie może przekraczać 15 osób. Na liczbę opiekunów powinny mieć wpływ następujące kryteria:

- wiek dzieci;
- stopień rozwoju psychofizycznego;
- stan zdrowia;
- specyfika aktywności oraz warunki, w jakich będzie się ona odbywać.

Przed organizacją wycieczki lub obozu, w tym z zapewnieniem noclegu, należy zdecydować o niezbędnym poziomie nadzoru, biorąc pod uwagę wiek i liczbę uczestników. Zazwyczaj im młodsze dzieci lub im bardziej wymagające zajęcia lub okoliczności, tym większa liczba dorosłych opiekunów potrzebna do ich nadzorowania. Gdy dzieci mają szczególne potrzeby, może być wymagany dodatkowy nadzór i wsparcie.

Zawsze, przy każdej aktywności podczas wycieczki lub obozu, dobrze jest mieć co najmniej dwie dorosłe osoby nadzorujące (zasada czterech oczu). Jeśli coś się stanie, np. dziecko musi zostać zabrane do szpitala, druga osoba dorosła może nadal nadzorować resztę dzieci. Jeśli są dostępni opiekunowie płci męskiej i żeńskiej, ważne jest określenie różnych ról i obowiązków każdego z nich, np. dotyczące nadzoru w szatniach i wchodzenia do pokoi.

Odpowiedzialność opiekunów i rola rodziców

Opiekunowie, towarzyszący dzieciom w trakcie wyjazdów, ponoszą odpowiedzialność za zapewnienie ich bezpieczeństwa. Ta odpowiedzialność rozpoczyna się w chwili, gdy dziecko opuszcza opiekę rodzica/opiekuna prawnego lub faktycznego, trwając aż do momentu, gdy dzieci bezpiecznie wracają i są przekazywane rodzicom/opiekunom. Ważne jest jasne poinformowanie rodziców/opiekunów o zakończeniu etapu nadzoru nad dziećmi, aby uniknąć ewentualnych nieporozumień. Na przykład, można ustalić, że rodzice odbiorą swoje dzieci z siedziby klubu po zakończeniu zawodów, obozu czy zgrupowania, albo też że dzieci zostaną odwiezione do siedziby klubu/związku, skąd następnie samodzielnie udadzą się do domu.

Czasami najlepszym rozwiązaniem jest, gdy rodzice towarzyszą swoim dzieciom podczas wyjazdów. Pomaga to rodzicom poczuć się częścią społeczności sportowej, w której trenuje ich dziecko. Dodatkowo, zminimalizowana zostaje odpowiedzialność spoczywająca na klubach/związkach oraz ogranicza się ryzyko nieporozumień w relacjach między rodzicami a trenerami i instruktorami.

Zgodnie z art. 92j ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, organizator wycieczki jest zobowiązany poinformować rodziców uczestnika wycieczki o warunkach organizacji, w tym o terminie, miejscu lub trasie, programie oraz regulaminie wycieczki. Zaleca się, zwłaszcza przed wyjazdem z noclegiem, zorganizowanie spotkania trenerów, instruktorów i opiekunów z rodzicami/opiekunami oraz dziećmi w celu potwierdzenia ustaleń i zasad dotyczących podróży.

W sytuacji niemożności zorganizowania spotkania, informacje powinny być przekazane na piśmie, również drogą elektroniczną. Rodzice powinni otrzymać numery kontaktowe (alarmowe) do opiekunów nadzorujących podróże i organizatorów wyjazdu. Warto również poprosić dzieci o podpisanie kodeksu zachowania/regulaminu lub udzielić im pomocy w jego opracowaniu, aby były świadome oczekiwań w trakcie podróży.

Zawsze konieczna jest zgoda rodziców na udział ich dzieci w wyjeździe, a przed wyjazdem istotne jest uzyskanie podstawowych informacji dotyczących stanu zdrowia uczestników oraz danych kontaktowych w nagłych przypadkach.

Zorganizowany wypoczynek dla dzieci podlega regulacjom prawnym, między innymi ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty oraz rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej z dnia 30 marca 2016 r. w sprawie wypoczynku dzieci. Zgodnie z art. 92d ust. 1 ustawy o systemie oświaty, organizator wypoczynku zobowiązany jest zgłosić kuratorowi oświaty, właściwemu ze względu na siedzibę lub miejsce zamieszkania organizatora wypoczynku, zamiar zorganizowania wypoczynku (wyjątkiem jest wypoczynek trwający do 3 dni, który nie podlega obowiązkowi zgłoszenia i jest organizowany przez szkołę, przedszkole lub placówkę oświatowo-wychowawczą).

Dalej ustawa nakłada na organizatora wypoczynku szereg obowiązków, takich jak zakładanie dla uczestnika karty kwalifikacyjnej czy obowiązek zgłaszania wypadków podczas wypoczynku (art. 92l ustawy). Kadra trenerów, instruktorów i opiekunów pełni kluczową rolę w zapewnieniu bezpieczeństwa dzieci. To oni są pierwszą linią obrony w wykrywaniu potencjalnych nadużyć wobec dzieci, jednocześnie sami nie mogą stanowić zagrożenia dla ich bezpieczeństwa. Art. 92p ust. 1 i 2 ustawy określa warunki, jakie musi spełnić kierownik wypoczynku i wychowawca. Kierownikiem wypoczynku może zostać osoba, która nie była karana za umyślne przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu, przestępstwo przeciwko wolności seksualnej i obyczajności, przestępstwo przeciwko rodzinie i opiece, ukończyła 18 lat, posiada co najmniej wykształcenie średnie lub średnie branżowe oraz ukończyła kurs na kierownika wypoczynku. Wychowawca z kolei jest zobowiązany ukończyć odpowiedni kurs na wychowawcę wypoczynku.

Organizator musi zagwarantować odpowiednią kadrę podczas wypoczynku, dostęp do opieki medycznej, a także program wypoczynku i zajęcia dostosowane do wieku, zainteresowań i potrzeb uczestników, uwzględniając ich stan zdrowia, sprawność fizyczną i umiejętności. Obowiązkiem organizatora jest również zapewnienie zgodnego z zasadami higieny żywienia, a także (o ile dotyczy) bezpiecznego korzystania z wyznaczonego obszaru wodnego oraz bezpiecznego przebywania w górach.

Korzystanie z szatni i łazienek

Czynnikami ryzyka są wspólne pomieszczenia, takie jak szatnie i łazienki. Zaleca się wprowadzenie klarownych zasad korzystania z nich.

ZASADY ZWIĄZANE Z BEZPIECZEŃSTWEM DZIECI PODCZAS INNYCH AKTYWNOŚCI

Bezpieczeństwo dziecka w Internecie

Zdjęcia, filmy i klipy wideo publikowane w mediach społecznościowych stanowią skuteczne narzędzia promocji Cheerleadingu, aktywności dzieci oraz programów klubów sportowych. Mogą służyć do prezentacji osiągnięć, na bieżąco informować o podejmowanych aktywnościach i dostarczać materiałów wideo dokumentujących przebieg treningów. Trenerzy i instruktorzy wykorzystują nagrania, aby analizować sekwencje ruchów młodych tancerzy, wskazywać na ewentualne błędy techniczne i wspomagać dalszy rozwój sportowy.

Z drugiej strony, tego typu treści mogą generować zagrożenia dla bezpieczeństwa dzieci oraz narażać ich prywatność i dane osobowe. W celu minimalizowania ryzyka naruszeń w przestrzeni internetowej, ważne jest uświadomienie dorosłych i dzieci możliwych zagrożeń oraz wprowadzenie ogólnych zasad prewencyjnych. Pozytywny wpływ powinno odnieść informowanie mediów oraz osób z zewnątrz przez klub lub związek o szczególnej ochronie dzieci i młodzieży. Ponadto, istotne jest, aby upewnić się, że uzyskano stosowne zgody na przetwarzanie wizerunku, które mogą przyjąć formę pisemną lub ustną, zalecane jest jednak zachowanie formy pisemnej ze względów dowodowych.

Przykłady zagrożeń online dla bezpieczeństwa dzieci i ich praw obejmują:

- nielegalne przetwarzanie danych osobowych, takich jak imiona, nazwiska, adresy e-mail czy numery telefonu,
- kontakt z dorosłymi o podejrzanych intencjach,
- wysyłanie obraźliwych lub nieodpowiednich treści,
- cyberprzemoc, cyberstalking (nękanie w Internecie) oraz grooming (uwodzenie dzieci przez Internet) w celu wykorzystania seksualnego.

ZASADY OCHRONY DANYCH OSOBOWYCH

Uczestnictwo dzieci w zajęciach Cheerleadingu, obejmujące treningi, rywalizację sportową, zawody, obozy sportowe itp., stanowi podstawę prawną do przetwarzania danych osobowych. Administrator danych ocenia kiedy wymaga uzyskania zgody od rodziców/opiekunów prawnych, w tym zgody na przetwarzanie danych osobowych. Elementy wyrażania zgody obejmują: dobrowolność, konkretność, świadomość i jednoznaczność.

Zadaniem PZSC oraz wszystkich podmiotów związanych ze Cheerleadingiem jest opracowywanie, przestrzeganie i aktualizowanie dokumentacji dotyczącej ochrony danych osobowych. Dotyczy to również zgody rodziców/opiekunów prawnych, wypełniania obowiązku informacyjnego przez Administratora (klauzule informacyjne), nadawania stosownych upoważnień oraz gromadzenia oświadczeń od osób pracujących z dziećmi. Aby najlepiej zrozumieć, czym jest przetwarzanie danych osobowych, warto spojrzeć na ten proces z perspektywy jego całego cyklu, od momentu pozyskania danych, poprzez ich przechowywanie, aż do usunięcia lub przekazania w innym celu.

Zgody rodziców/opiekunów prawnych na przetwarzanie danych osobowych dzieci/podopiecznych

1. Przed przystąpieniem dziecka do treningów, zawodów, obozu, rodzice/opiekunowie prawni powinni wyrazić zgodę na udział ich dziecka/podopiecznego w wyżej wymienionych aktywnościach i podać wszystkie niezbędne dane dziecka/podopiecznego, aby ustalenie jego tożsamości było możliwe
2. Zgodę powinno wyrazić dwoje rodziców/opiekunów prawnych. W przypadku niemożności uzyskania zgody obu stron, wystarczy zgodę jednego z rodziców/opiekunów, który składa odpowiednie oświadczenie.
3. Dodatkowa zgoda jest wymagana, jeśli dziecko/podopieczny bierze udział w aktywnościach organizowanych poza siedzibą podmiotu organizującego aktywność dzieci, np. zawodach wyjazdowych, szkoleniach, zgrupowaniach czy obozach.
4. W związku z udziałem dziecka/podopiecznego w wymienionych formach aktywności, konieczne jest również uzyskanie zgody rodziców/opiekunów prawnych na przetwarzanie ich własnych danych osobowych.
5. Zgoda jest wymagana w przypadku rejestrowania wizerunku dziecka podczas aktywności sportowej w ramach rozgrywek i innych form bezpłatnego wykorzystania tego wizerunku na potrzeby podmiotu organizującego aktywność dzieci oraz inne czynności związane z przetwarzaniem wizerunku dziecka.

Upoważnienie do przetwarzania danych osobowych

Nadawanie upoważnień do przetwarzania danych osobowych stanowi jedno z kluczowych zobowiązań administratora. Proces upoważnienia do przetwarzania danych zapewnia transparentność przetwarzania, umożliwiając kontrolę nad tym, kto i w jakim zakresie ma uprawnienia dostępu do danych. Upoważnienie stanowi oficjalne potwierdzenie, że użytkownik otrzymał odpowiednie uprawnienia do przetwarzania danych od administratora. Zgodnie z postanowieniami art. 29 Rozporządzenia Ogólnego o Ochronie Danych Osobowych (RODO), przetwarzanie danych musi odbywać się wyłącznie na wyraźne polecenie administratora. Przy użyciu upoważnień, nadanych w formie elektronicznej lub papierowej, administrator może wykazać przed organem nadzorczym, że konkretna osoba faktycznie otrzymała polecenie dotyczące przetwarzania danych.

Upoważnienia mogą być przyznawane różnym podmiotom, takim jak trenerzy, instruktorzy, opiekunowie, organizatorzy aktywności z dziećmi, wolontariusze czy pracownicy medyczni. Przy nadawaniu uprawnień istotne jest określenie zakresu obowiązków związanych z przetwarzaniem danych osobowych dzieci. Osoba nadająca upoważnienia, zazwyczaj będąca administratorem danych osobowych (np. klub, związek, organizator szkoleń i obozów, inna organizacja), jest odpowiedzialna za podpisanie dokumentu upoważniającego.

Osoby posiadające upoważnienia są zobowiązane do przestrzegania wytycznych wydawanych przez administratora w ramach wykonywanych funkcji oraz do przestrzegania przepisów dotyczących ochrony danych osobowych. Ponadto mają obowiązek stosować się do dokumentacji ochrony danych osobowych wprowadzonej i wdrożonej przez administratora, w tym zasad przetwarzania danych osobowych przez użytkowników końcowych.

Klauzula informacyjna dotycząca przetwarzania danych osobowych

Administrator danych ma obowiązek respektowania praw jednostek, których dane przetwarza – jest to jedno z głównych zobowiązań wynikających z przepisów RODO. Osoby, których dane są przetwarzane, mają prawo do uzyskiwania informacji dotyczących procesu przetwarzania ich danych osobowych. Ponadto, muszą być one poinformowane o tym, że ich dane są przetwarzane, a także o celach tego przetwarzania. Administrator jest zobowiązany do udostępnienia wszelkich innych niezbędnych informacji, które zapewnią rzetelność i przejrzystość procesu przetwarzania, uwzględniając konkretne okoliczności i kontekst przetwarzania danych osobowych. Przepisy RODO nakładają obowiązek spełnienia tego obowiązku informacyjnego w dwóch sytuacjach: gdy dane są zbierane bezpośrednio od osoby, której dotyczą, oraz gdy są gromadzone ze źródeł pośrednich, tj. nie od osoby, której dane

dotyczą. Wskazuje się, że każdy administrator danych osobowych musi spełnić obowiązek informacyjny. Klauzula informacyjna dotycząca przetwarzania danych osobowych powinna być dostępna w siedzibie administratora, na jego stronie internetowej, w dokumentacji papierowej, umowach oraz we wszelkich procesach związanych z pierwszym kontaktem z osobą, której dane administrator zbiera.

Zgody rodziców/opiekunów prawnych na decyzje związane ze zdrowiem dziecka będącego pod opieką innych osób

Klub sportowy lub inny podmiot zobowiązany jest do uzyskania stosownych zgód rodziców/opiekunów prawnych dziecka/podopiecznego dotyczących jego zdrowia, w tym zgody na

1. podejmowanie decyzji związanych z hospitalizacją oraz zabiegami operacyjnymi w przypadku zagrożenia życia lub zdrowia dziecka (najlepiej po telefonicznych konsultacjach z rodzicem/opiekunem prawnym)
2. pobrania krwi od dziecka w celu przeprowadzenia badań diagnostycznych lub monitorowania stanu zdrowia.
3. badania dotyczące zdolności do uprawiania Cheerleadingu
4. sprawowanie opieki medycznej w ramach uczestnictwa w procesie treningowym (np. opieki medycznej, fizjoterapeutycznej).
5. przetwarzanie danych osobowych zawierających dane o stanie zdrowia dziecka w kontekście aktywności związanej z Cheerleadingiem

Formularze zgód są wypełniane przez rodziców/opiekunów prawnych. W przypadku niemożności uzyskania zgody obojga rodziców/opiekunów prawnych, wypełnia jeden z rodziców/opiekunów prawnych, składając stosowane oświadczenie. W przypadku dziecka, które ukończyło 16 rok życia, zgody dotyczące zdrowia dziecka wymagają również podpisu dziecka.

KODEKSY POSTĘPOWANIA

Kodeksy postępowania stanowią wytyczne dotyczące oczekiwanych norm zachowań. Są to wspólne zbiory uzgodnionych i akceptowalnych postaw, mające na celu kształtowanie oraz utrzymanie pozytywnego, przyjaznego i bezpiecznego środowiska dla dzieci. Każda osoba zaangażowana w projekt związany z aktywnościami dzieci powinna się z nimi zapoznać i podpisać. Akceptując kodeks postępowania, trener, instruktor, rodzic, opiekun czy wolontariusz oświadcza, że nie ma żadnych powodów do obaw dotyczących jego angażowania się w aktywność dzieci w Cheerleading.

Kodeks Postępowania dla Trenerów, Instruktorów, Opiekunów, Wolontariuszy i Innych Osób Pracujących z Dziećmi (załącznik)

Pracując z dziećmi, trener lub instruktor powinien być dla nich wzorem zarówno na parkiecie/macie jak i poza nim. Dlatego ważne jest, aby wszyscy pracujący z dziećmi mieli pełną świadomość reguł, wytycznych i dobrych praktyk których przestrzeganie im w tym pomoże. Kodeks postępowania, znany wszystkim pracownikom klubu czy związku, powinien stanowić motywację do reprezentowania przykładowej postawy.

Kodeks Postępowania dla Rodziców/Opiekunów Prawnych (załącznik)

Rodzic/Opiekun prawny zobowiązuje się do wspierania rozwoju bezpiecznej i przyjemnej atmosfery dla dzieci uprawiających Cheerleading. Warto angażować rodziców/opiekunów w życie społeczności klubowej czy związkowej, jednocześnie edukując i motywując ich do wspólnego działania z trenerami, instruktorami i opiekunami, tworząc komfortowe warunki dla dzieci do uprawiania sportu i aktywności fizycznej.

Kodeks Postępowania dla Opiekunów podczas Wyjazdów lub Obozów (załącznik)

Wyjazdy z zapewnieniem noclegu zwiększają ryzyko wystąpienia naruszeń wobec dzieci, dlatego wymagają szczególnych środków ostrożności i przestrzegania zasad. Poza oczekiwanymi zachowaniami opisanymi w kodeksie postępowania dla trenerów, instruktorów i innych osób pracujących z dziećmi oraz kodeksie dla rodziców/opiekunów prawnych, opiekunowie powinni stosować się do specjalnych reguł podczas wyjazdów. Nadrzędną zasadą we wszystkich sytuacjach jest kierowanie się dobrem dziecka, a sposób, w jaki opiekunowie nadzorują dzieci, powinien być dostosowany do ich wieku i dojrzałości. Nadzór, w szczególności podczas wyjazdów, musi być zapewniony przez co najmniej dwóch dorosłych opiekunów. Z jednej strony służy to przestrzeganiu tzw. ustalonych zasad, natomiast z drugiej strony zapewnia również ochronę przełożonym

Kodeks Postępowania dla Dzieci (załącznik)

Ten kodeks ma służyć jako codzienny, treningowy, turniejowy czy obozowy (wyjazdowy) przewodnik. Najlepiej, jeśli będzie rozwijany wraz z dziećmi, ponieważ ich zaangażowanie w tworzenie zasad sprawi, że są bardziej skłonne do ich przestrzegania.

Zasady Korzystania Z Szatni I Łazienek: prywatność, bezpieczeństwo (załącznik)

Ogólne zasady korzystania z szatni i łazienek pozwolą zmniejszyć ryzyko niewłaściwego zachowania lub nadużycia zarówno dla dziecka, jak i dla dorosłych. Dzieci są szczególnie narażone w tych okolicznościach, ponieważ są mniej nadzorowane

BEZPIECZNA REKRUTACJA KADRY

Zagrożeniem dla bezpieczeństwa dzieci może być środowisko osób pracujących z nimi. W celu minimalizacji tego ryzyka, Polityka Bezpieczeństwa Dzieci szczegółowo opisuje procedury rekrutacji osób zajmujących się aktywnościami dzieci, takich jak trenerzy, instruktorzy, koordynatorzy, opiekunowie i wolontariusze.

Stworzone narzędzia rekrutacyjne, takie jak szablony formularzy samooceny, umożliwiają weryfikację predyspozycji kandydatów aplikujących na konkretne stanowisko. Określone etapy rekrutacji, zbieranie wymaganych dokumentów oraz weryfikacja kandydatów są kluczowymi elementami procesu.

Jakość treningów Cheerleadingu dedykowanych dzieciom zależy bezpośrednio od umiejętności i zaangażowania trenerów, instruktorów, opiekunów i wolontariuszy. Zapewnienie, że odpowiednie osoby pracują dla związków lub klubów sportowych stanowi kluczowy element tworzenia środowiska, w którym ochrona dzieci jest traktowana priorytetowo, a dzieci mogą bezpiecznie bawić się i trenować.

Podczas rekrutacji trenerów i instruktorów, poza posiadaniem niezbędnych kwalifikacji, istotne jest sprawdzenie, czy osoba aplikująca jest odpowiednim kandydatem do pracy z dziećmi. Świadomość, że niektórzy mogą próbować dostać się do organizacji w celu uzyskania łatwego dostępu do dzieci, wymaga ostrożności podczas procesu rekrutacji.

Ważne jest podjęcie kroków mających na celu zapewnienie, że rekrutacja, zarówno stałego personelu, jak i wolontariuszy odbywa się w bezpieczny sposób pod względem ochrony dzieci. Sam fakt, że organizacja jest świadoma tego ryzyka, może zniechęcić nieodpowiednie osoby do ubiegania się o stanowisko.

Celem bezpiecznej rekrutacji kadry jest podjęcie działań, które zmniejszają prawdopodobieństwo zatrudnienia nieodpowiednich osób. Polityka Bezpieczeństwa Dzieci wskazuje optymalną ścieżkę rekrutacji osób chcących pracować z dziećmi oraz narzędzia niezbędne do realizacji tego procesu w sposób skuteczny i bezpieczny.

Proces Bezpiecznej Rekrutacji do Pracy z Dziećmi

Rekomendowana jest rekrutacja kandydatów na stanowiska pracy z dziećmi, która powinna obejmować 3 etapy.

Pierwszy etap obejmuje określenie wymagań dotyczących kandydatów, formy ogłoszenia na stanowisko, użycia formularza samooceny jako dokumentu zgłoszeniowego oraz przeprowadzenia rozmowy kwalifikacyjnej.

Drugi etap skupia się na weryfikacji kandydata przed zatrudnieniem. Proces ten opiera się na złożeniu stosowanych oświadczeń przez kandydata, dostarczeniu referencji oraz sprawdzeniu tożsamości, kwalifikacji i przeszłości kryminalnej kandydata.

Trzeci etap skupia się na weryfikacji pracownika już po zatrudnieniu. Zaleca się, aby nowi pracownicy zapoznali się i podpisali kodeks postępowania oraz mieli świadomość Polityki Bezpieczeństwa Dzieci. W przypadku zatrudnienia na okres próbny, pracodawca powinien ocenić adekwatność pracownika do zajmowanego stanowiska z uwzględnieniem wymogów ochrony dzieci.

Każdy nowy pracownik powinien przejść szkolenie z zakresu bezpieczeństwa dzieci w ciągu pierwszego miesiąca zatrudnienia oraz regularnie uczestniczyć w szkoleniach, obejmujących szczególnie znajomość Polityki Bezpieczeństwa Dzieci i wynikających z niej procedur.

Etap Pierwszy – Ogłoszenie, Rozmowa Rekrutacyjna i Formularz Zgłoszeniowy Samooceny

Ogłoszenie powinno zawierać:

- Profil kandydata z wymaganymi umiejętnościami i doświadczeniem związanym z bezpieczeństwem dzieci.
- Wyraźne wskazanie, że klub lub związek angażuje się w ochronę dzieci.

Na początku procesu rekrutacyjnego istotne jest udostępnienie kandydatom formularza samooceny dla osób zainteresowanych pracą z dziećmi. To pozwala ocenić, czy posiadają odpowiednie predyspozycje. Podczas rozmowy kwalifikacyjnej ważne jest zadanie przynajmniej jednego pytania dotyczącego ochrony dzieci. Nawet jeśli kandydat nie zna szczegółów zasad ochrony dzieci czy kodeksu postępowania związku lub klubu, istotne jest jego podejście do tematu bezpieczeństwa dzieci, a nie sama wiedza na ten temat.

Etap Drugi – Weryfikacja Kandydata Przed Przyjęciem

Etap drugi weryfikacji kandydata przed przyjęciem obejmuje zbieranie danych osobowych, oświadczenie o braku przeszkód oraz referencje, weryfikację tożsamości, kwalifikacji, oraz sprawdzenie w rejestrach karnych i przestępców seksualnych. Działa to w zgodzie z obowiązującym prawem, mając na celu zapewnienie bezpieczeństwa dzieci oraz zgodności z normami prawnymi dotyczącymi zatrudnienia w obszarze prac związanych z małoletnimi.

1. Zbieranie Danych Osobowych

Zgodnie z art. 221 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (k.p.), pracodawca jest uprawniony do żądania od osoby ubiegającej się o zatrudnienie podania danych osobowych obejmujących:

- a) imię i nazwisko
- b) datę urodzenia
- c) dane kontaktowe wskazane przez taką osobę
- d) wykształcenie (gdy jest to niezbędne do wykonywania pracy określonego rodzaju lub na określonym stanowisku)
- e) kwalifikacje zawodowe (gdy jest to niezbędne do wykonywania pracy określonego rodzaju lub na określonym stanowisku)
- f) przebieg dotychczasowego zatrudnienia (gdy jest to niezbędne do wykonywania pracy określonego rodzaju lub na określonym stanowisku)

Zgodnie z art. 221 § 4 k.p., pracodawca żąda podania innych danych osobowych niż określone powyżej (w § 1), gdy jest to niezbędne do zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa. Dotyczy to np. adresu zamieszkania, numeru PESEL

2. Oświadczenie o Braku Przeszkód oraz Referencje

Kandydaci powinni wypełnić i podpisać oświadczenie o braku przeszkód do pracy z dziećmi oraz wyrazić zgodę na kontrolę pracy pod kątem bezpieczeństwa dzieci. Referencje należy weryfikować przez bezpośredni kontakt mailowy lub telefoniczny.

3. Weryfikacja Tożsamości

Aby uniknąć fałszywych danych, konieczna jest weryfikacja tożsamości kandydata.

4. Weryfikacja Posiadanych Kwalifikacji

Wszelkie zgłoszone kwalifikacje i licencje należy zweryfikować, prosząc o przedstawienie oryginałów lub weryfikując numery licencji.

5. Weryfikacja Prawna

a) Krajowy Rejestr Karny

Art. 6 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym wskazuje, że pracodawca ma prawo do uzyskania informacji o osobach, których dane osobowe zgromadzone zostały w Rejestrze Karnym, w zakresie niezbędnym dla zatrudnienia, co do którego z przepisów ustawy wynika wymóg niekaralności, korzystania z pełni praw publicznych, a także ustalenia uprawnienia do zajmowania określonej funkcji. Zajęcia sportowe mogą prowadzić wyłącznie trenerzy i instruktorzy, którzy przedłożą zaświadczenie o niekaralności z Krajowego Rejestru Karnego. Poza trenerami i instruktorami Cheerleadingu obowiązek przedłożenia zaświadczenia dotyczy także nauczycieli, opiekunów lub wychowawców na obozach dla dzieci.

b) Rejestr Sprawców Przestępstw na Tle Seksualnym

Zgodnie z art. 21 ustawy z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym, w przypadku zatrudniania lub dopuszczania osób do aktywności związanej z wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, leczeniem małoletnich lub opieką nad nimi (np. regularne

treningi, wyjazdy na obozy itp.) pracodawca lub inny organizator w zakresie takiej działalności ma obowiązek sprawdzenia, czy dane zatrudnionej lub dopuszczanej osoby są zamieszczone w Rejestrze Sprawców Przystępstwa na Tle Seksualnym z dostępem ograniczonym i w Rejestrze osób, w stosunku do których Państwowa Komisja do spraw przeciwdziałania wykorzystaniu seksualnemu małoletnich poniżej lat 15, wydała postanowienie o wpisie w Rejestrze.

Etap trzeci – weryfikacja kandydata po przyjęciu

1. Oświadczenie Osoby Pracującej z Dziećmi

Cały personel zatrudniony w obszarze Cheerleadingu, włączając w to trenerów, instruktorów, wolontariuszy oraz pracowników administracyjnych i wszyscy zaangażowani w programy lub działania związane z Cheerleadingiem dzieci, zobowiązane są do złożenia oświadczenia potwierdzającego zapoznanie się z Kodeksem Postępowania oraz Polityką Bezpieczeństwa Dzieci. Oświadczenie to powinno obejmować zobowiązanie do przestrzegania przepisów dotyczących bezpieczeństwa dzieci i ochrony danych osobowych. Osoby te zobowiązują się również do zachowania tajemnicy i poufności danych osobowych oraz informacji dotyczących bezpieczeństwa dzieci. Ponadto są zobowiązane do zgłaszania wszelkich zarzutów karnych lub wszczęcia postępowania informując pracodawcę o takich zdarzeniach. Dodatkowo, są informowane o istnieniu koordynatora ds. ochrony dzieci oraz uzyskują dane kontaktowe w razie potrzeby.

2. Szkolenie Dzieci

Trenerzy i instruktorzy, odgrywając kluczową rolę w kształtowaniu dziecięcych podstaw w Cheerleadingu, mają za zadanie wspomagać rozwój umiejętności, zapewniając jednocześnie radość z Cheerleadingu i rozwijając ich potencjał. Szkoleniowcy powinni zdawać sobie sprawę, że ich wpływ kształtuje przyszłość podopiecznych, wymagając od nich wizji, planu oraz pasji. Efektywność treningu wymaga świadomości, że to, co dzieje się na zajęciach, ma wpływ na przyszłe życie swoich podopiecznych.

3. Dobre Praktyki - Cechy Dobrego Trenera, Instruktora, Opiekuna, Wolontariusza pod kątem bezpieczeństwa dzieci:

1. Spostrzegawczość i wrażliwość na potrzeby dzieci
2. Cierpliwość
3. Pogodne usposobienie
4. Kreatywność
5. Stabilność emocjonalna
6. Wysoka kultura osobista
7. Lojalność
8. Pasja
9. Zaangażowanie
10. Elastyczność w prowadzeniu zajęć
11. Dobre zorganizowanie
12. Umiejętność jednoczenia zespołu i indywidualne podejście do każdego dziecka

4. Pasja

Trener jest wzorem dla dziecka. Jeżeli będzie potrafił zarażać pasją do Cheerleadingu, będzie wesoły, właściwie motywujący i otwarty to dzieci będą podchodziły do treningów z większym zaangażowaniem i energią

5. Świadomość Potrzeb Dzieci

Znajomość potrzeb dzieci oraz ich możliwości sportowych i fizjologicznych umożliwia stosowanie właściwych środków szkoleniowych i metod we właściwym czasie. Środki treningowe i plan szkolenia powinny być dobrane do wieku i umiejętności oraz aktualnych potrzeb i możliwości zawodników.

6. Dostosowanie do Wieków i Możliwości Dzieci

Treningi powinny być dostosowane do wieku i możliwości psychofizycznych dzieci. Trenerzy i instruktorzy powinni uwzględniać cele i potrzeby indywidualne każdego dziecka.

7. Budowanie Poczucia Własnej Wartości Dzieci

Dobrzy trenerzy i instruktorzy umieją budować poczucie własnej wartości u dzieci. Pochwały,

wyróżnienia zwiększają otwartość i pewność siebie u dzieci. Nie należy jednak nadmiernie faworyzować wybranych dzieci w ten sposób, ponieważ pozostałe mogą poczuć się odsunięte lub mniej ważne. Trener/opiekun nie powinien doprowadzać dzieci do strachu przed krytyką lub karą.

8. Cierpliwość i Pogodne Usposobienie

Cierpliwość i umiejętność tworzenia przyjaznej atmosfery są kluczowymi cechami dobrego trenera/instruktora, w którym każdy jego uczestnik będzie czuł się komfortowo.

9. Brak Tolerancji wobec Dyskryminacji

Dobrzy trenerzy i instruktorzy nie stosują środków prowadzących do dyskryminacji dzieci i nie tolerują takiego zachowania ze strony rówieśników. Należy oceniać jedynie kompetencje, które są kształtowane i rozwijane, unikając stereotypów i uprzedzeń.

10. Przykłady dobrych praktyk trenerskich

- 1) dawanie dzieciom swoim zachowaniem najlepszego przykładu;
- 2) ustalenie reguł współpracy, z podkreśleniem wagi zachowań sprzyjających współpracy w grupie;
- 3) prowadzenie dialogu z każdym podopiecznym;
- 4) opiekowanie się swoimi zawodnikami tak, jak chciałoby się, żeby ktoś zajmował się naszym dzieckiem;
- 5) traktowanie swoich podopiecznym priorytetowo np. spożywanie przez trenera posiłku dopiero, gdy wszystkie dzieci już go otrzymały;
- 6) oparte na pochwaleniu rozwijanie poczucia ważności i docenienia, szczególnie wśród dzieci zagrożonych dyskryminacją;
- 7) wykorzystywanie potencjału integracyjnego grupy przed i po treningu gdy dzieci mogą się lepiej poznać;
- 8) zapobieganie i reagowanie na dynamikę związaną z dyskryminacją;
- 9) brak zgody na prześladowanie i dokuczanie innym;
- 10) niedopuszczanie, by wygląd był podstawą do wartościowania dzieci;

PROCEDURY I ZASADY POSTĘPOWANIA W SYTUACJI WYSTĄPIENIA NADUŻYĆ

Formy Nadużyć

Wdrożenie środków zapobiegawczych i ochronnych stanowi priorytetowy element. Głównym celem jest stała troska o bezpieczeństwo dzieci oraz unikanie sytuacji, które mogą zagrażać ich dobrobytu. Należy jednak zdawać sobie sprawę, że pomimo podjętych środków prewencyjnych, nieuniknione są sytuacje, w których dzieci mogą być narażone na ryzyko. Dlatego kluczowe jest umiejętne rozpoznawanie, identyfikowanie, klasyfikowanie oraz właściwe reagowanie na tego rodzaju zdarzenia. Nasza reakcja zawsze powinna mieć na uwadze dobro dziecka i jego ochronę również w środowisku pozasportowym.

Istotne jest, aby nie bagatelizować sygnałów dawanych przez dziecko. Równocześnie ważne jest rzetelne ocenianie sytuacji, a w najlepszym przypadku przekazywanie jej specjalistom. Natychmiastowe zgłaszanie nie tylko przestępstw, ale również zachowań mogących naruszać kodeksy postępowania, jest zawsze konieczne. Warto podkreślić, że nasza reakcja powinna być zgodna z zasadami etycznymi i zawsze powinna uwzględniać dobro dziecka.

Rodzaje nadużyć

Przemoc fizyczna

Przemoc fizyczna stanowi często najbardziej widoczną formę nadużyć, łatwą do zidentyfikowania. Może manifestować się poprzez działania takie jak uderzanie, potrząsanie, szczypanie, gryzienie, podduszanie lub inne akty, które skutkują obrażeniami fizycznymi, pozostawiają ślady lub wywołują ból. Przykłady przemocy fizycznej Cheerleadingu:

1. Uderzanie dziecka przez trenera/instruktora z powodu nieposłuszeństwa lub zakłócania treningu.
2. Popychanie.
3. Zachęcanie dzieci do agresywnej zabawy, pomimo ryzyka zranienia siebie lub innych osób.

Wykorzystywanie seksualne

Wykorzystywanie seksualne to każdy rodzaj kontaktu seksualnego między osobą dorosłą, a małoletnią, tj. młodszą niż 18 lat, a także między znacznie starszym dzieckiem, a młodszym dzieckiem. Niedopuszczalne jest także robienie nieprzyzwoitych zdjęć dzieciom, angażowanie dzieci w oglądanie takich zdjęć lub czynności seksualnych oraz zachęcanie dzieci do zachowywania się w sposób niewłaściwy seksualnie. Komentarze o charakterze seksualnym pod adresem innych osób są również formą wykorzystywania seksualnego. Nawet jeśli osoba poniżej 18. roku życia wyraża zgodę na czynność seksualną, to nadal zachowanie spełnia przesłanki wykorzystywania, z uwagi m.in. na możliwą nierównowagę relacji pomiędzy osobami zaangażowanymi, związaną z różnicą wieku, doświadczenia życiowego, czy też podporządkowaniem wynikającym z pełnionych funkcji. Jakakolwiek czynność seksualna z osobą poniżej 15. roku życia jest zawsze przestępstwem, nawet przy hipotetycznej „zgodzie” dziecka – taka zgoda nie ma mocy prawnej.

Przykłady w Cheerleadingu:

1. fotografowanie nagich lub przebierających się dzieci w szatni;
2. rozpoczęcie relacji seksualnej z zawodnikiem;
3. komentowanie tego, jak jest „dobrze rozwinięta/rozwinięty” fizycznie,
4. wymaganie od dziecka kontaktu fizycznego wykraczającego poza potrzeby treningu, twierdząc, że służy to dobru zawodnika.

Przemoc emocjonalna, psychiczna lub werbalna

Przemoc emocjonalna ma miejsce, gdy osoba dorosła nieustannie krytykuje dziecko, grozi mu lub je wyklucza z pewnych aktywności, obniżając jego poczucie wartości. Trener czy opiekun to osoby znaczące w życiu dziecka, będące dla niego autorytetem sportowym i wzorem zachowania. Konstruktynna krytyka nie jest zabroniona. Konstruktynna krytyka jest ważna dla nauki, rozwoju i doskonalenia dzieci. Podobnie, żarty i śmiech pomagają tworzyć więzi między ludźmi i poczucie wspólnoty. Różnica pomiędzy przemocą psychiczną, a krytyką polega na tym, iż w przemocy psychicznej wykorzystywanie emocjonalne idzie za daleko. Krytyka przestaje być motywująca, a żarty nie są śmieszne. Przemoc emocjonalna może ranić i powodować szkody, podobnie jak przemoc fizyczna.

Przykłady w Cheerleadingu:

1. Krzyczenie na dziecko i używanie agresywnego, ironicznego lub poniżającego języka, zwłaszcza w sytuacjach niepowodzenia sportowego.
2. Naśmiewanie się z dziecka i zachęcanie innych zawodników do tego.
3. Faworyzowanie w zespole, tak że niektóre dzieci czują się wykluczone.
4. Karanie nadmiernym wysiłkiem fizycznym.

Zaniedbanie

Zaniedbanie ma miejsce, gdy dorośli nie dostarcza odpowiedniego wsparcia emocjonalnego lub świadomie zaniedbuje dziecko, ignorując je systematycznie. Ponadto zaniedbanie ma miejsce, gdy nie spełnia się podstawowych potrzeb dziecka.

Przykłady Cheerleadingu:

1. Brak wiedzy opiekunów na temat lokalizacji dzieci podczas obozów lub zawodów.
2. Niezapewnienie napojów lub niepozwalenie dzieciom na zaspokojenie pragnienia podczas treningu.
3. Korzystanie z transportu, który nie spełnia wymogów bezpieczeństwa do przewożenia dzieci.

Prześladowanie

Chociaż znęcanie się zazwyczaj jest uznawane za akt dorosłego wobec dziecka, nadużycia mogą również pochodzić od rówieśników. Przemoc dziecka wobec innego dziecka często nazywana jest prześladowaniem, które może przybierać różne formy. Obejmuje ono działania fizyczne, takie jak uderzanie, uszkodzanie lub kradzież mienia, aktywność online - obraźliwe wiadomości, komentarze, posty lub zdjęcia zamieszczane w mediach społecznościowych, a także akty słowne, takie jak przezywanie. Prześladowanie może być motywowane kryteriami płci, pochodzenia etnicznego, orientacji seksualnej, niepełnosprawności lub poziomu umiejętności sportowych. Dorośli czasami lekceważą prześladowanie, uważając je za mniej doniosłe, gdy występuje między dziećmi. Jednak prześladowanie może powodować znaczne szkody. Dlatego istotne jest tworzenie atmosfery, w której wszyscy wiedzą, że prześladowanie nie jest i nie będzie tolerowane, a na nie należy reagować od razu, gdy tylko się pojawi.

Nadużycia w Cheerleadingu

Samo rozpoznanie różnych form nadużyć nie pozwala w pełni zidentyfikować ryzyka naruszenia bezpieczeństwa dzieci. Konieczne jest przedstawienie kontekstu, w którym podczas zajęć Cheerleadingu mogą wystąpić naruszenia oraz wyjaśnienie jak takie incydenty mogą przybierać różne formy w różnych sytuacjach, co umożliwi prawidłowo zlokalizować źródło zagrożenia.

Kontuzje

Praktycznie każda dyscyplina sportu niesie ze sobą pewne ryzyko kontuzji. Jednak presja wywierana na dziecko może zwiększyć ryzyko wystąpienia urazów lub zaostrzyć ich skutki, zwłaszcza gdy zachęca się je do podejmowania działań nieadekwatnych do wieku czy umiejętności. Ponadto, namawianie dzieci do kontynuowania treningów lub udziału w szkoleniach lub turniejach pomimo kontuzji jest postępowaniem, które nie powinno być tolerowane przez trenerów/instruktorów ani środowisko Cheerleadingu.

Presja na osiągnięcie zwycięstwa

Zdobywanie zwycięstw i kolejnych tytułów odgrywa kluczową rolę w zawodach Cheerleadingu. Niemniej jednak, wywieranie presji w celu uzyskania korzystnych wyników za wszelką cenę może prowadzić do szkód zarówno psychicznych jak i fizycznych. Czasami presja osiągnięcia wyników pochodzi od dorosłych, ale może mieć źródło w ambicjach dziecka lub jego rówieśników. W przypadku dzieci, osiągnięcia nigdy nie powinna odbywać się kosztem radości ze sportu i właściwego procesu rozwoju.

Kontakty fizyczne

Niektóre okoliczności, takie jak przebieranie się w szatniach, kąpiel po treningu lub turnieju, bliski kontakt podczas treningów czy zabiegów fizjoterapeutycznych, zwiększają ryzyko wystąpienia naruszeń. Takie warunki mogą stworzyć możliwości osobom, które chcą seksualnie wykorzystać dziecko. Należy wyważyć poszanowanie prywatności dzieci oraz ich bezpieczeństwo. Jeżeli konieczna jest indywidualna opieka fizjoterapeuty, wskazana jest obecność drugiej osoby dorosłej, np. lekarza, innego członka sztabu medycznego, członka sztabu trenerskiego. Wszelkie zabiegi fizjoterapeutyczne powinny odbywać się w otwartym pomieszczeniu. Dorosły nigdy nie powinien zostawać sam z dzieckiem ani nawet sam w obecności innego dziecka, z uwagi na bezpieczeństwo dzieci i własne, gdyż dzieciom zdarza się źle ocenić sytuację.

Szkolenia, zawody wyjazdowe, obozy lub inne aktywności z dala od domu z zapewnieniem noclegu

Wyjazdy z zapewnieniem noclegu np. zawody lub obozy, mogą być okazją dla tych, którzy chcą wyrządzić krzywdę seksualną dzieciom. Zawsze musi być wystarczająco dużo dorosłych, aby zapewnić odpowiedni nadzór. Przy pracy z dziećmi zawsze powinny być obecne co najmniej dwie osoby dorosłe, aby uniknąć zaginięcia lub pozostawienia dzieci w niebezpiecznych sytuacjach. Innym czynnikiem, który należy wziąć pod uwagę, jest to, czy środki transportu są bezpieczne, a miejsce noclegu położone w bezpiecznej okolicy.

Bliskie relacje

Relacje między dzieckiem a jego trenerem/instruktorom, opiekunem lub innymi członkami klubu, są kluczowe są ważne i mogą przynosić liczne korzyści. Wiele dzieci rozwija głębokie i pełne zaufania więzi, zwłaszcza z trenerem/instruktorom, który odgrywa istotną rolę w ich życiu, szczególnie gdy brak im dobrych relacji z innymi dorosłymi. Jednak, te bliskie więzi mogą również stanowić ryzyko dla dobra dzieci. Istnieje możliwość, że dziecko może starać się spełnić oczekiwania czy życzenia dorosłego, a obawa przed sprzeciwem wobec autorytetu, jakim jest dorosły, może być silna. Dbanie o bezpieczeństwo dzieci w Cheerleadingu wymaga zaangażowania wszystkich zainteresowanych stron, zarówno dzieci jak i trenerów/instruktorów oraz rodziców. Istotne jest również, aby wszyscy przestrzegali tych samych standardów zachowania i postępowania.

Dynamika wewnątrz klubu

Bycie częścią klubu sportowego i związane z tym uczucie przynależności może znacząco wspomagać rozwój poczucia własnej wartości u dzieci. Istnienie "ducha zespołu" odgrywa kluczową rolę w kształtowaniu ich osobowości. Atmosfera w klubie jest efektem interakcji między dziećmi, ale także w dużej mierze zależy od wpływu trenera lub instruktora. Jeśli trener lub instruktor poprzez swoje zachowanie demonstrowa szacunek dla wszystkich uczestników i nie toleruje jakiegokolwiek formy szykanowania, atmosfera w klubie staje się bardziej przyjazna i pozytywna.

Atmosfera wewnątrz zespołu może również generować uczucie nieprzystawania dla niektórych dzieci,

zwłaszcza jeśli są one odróżniane przez swoje pochodzenie lub inne cechy.

Hierarcha w zespole/drużynie powstaje, gdy starsze lub silniejsze dzieci będą miały wpływ na inne. Może to przynosić pozytywne skutki, gdy starsi zawodnicy są wzorcami dobrych zachowań, ale także prowadzić do negatywnych konsekwencji w przypadku gdy dzieci będą tolerować prześladowanie aby zyskać akceptację starszych kolegów.

Rozpoznawanie nadużyć

Rozpoznawanie przypadków nadużycia nie zawsze jest łatwe. Czasem informacje o nadużyciu pochodzą od świadków bądź są ujawniane przez inne dziecko lub dorosłego. Wskazówki te często pojawiają się w formie niepokojących zachowań. Nie można zlekceważyć takich doniesień lub sygnałów; konieczne jest ich sprawdzenie i monitorowanie.

Nie należy bagatelizować sygnałów wysyłanych przez dziecko, na przykład gdy:

1. posiada nieuzasadnione obrażenia fizyczne np. siniaki, rany, oparzenia, blizny po samookaleczeniu lub doświadcza bólu podczas chodzenia,
2. cierpi na niewyjaśnione i często powracające schorzenia, jak trudności z jedzeniem czy zaburzenia żołądkowe,
3. nagle zmienia swoje zachowanie lub nastrój, stając się agresywne, wycofane lub nieśmiałe,
4. unika określonych sytuacji lub osób,
5. staje się bardzo skryte, przestaje dzielić się informacjami o swoim życiu lub nagle milknie w obecności dorosłych,
6. stale wyraża negatywne opinie na swój temat, uważając się za bezwartościowe lub bezużyteczne,
7. wydaje się być odizolowane lub nie integruje się z innymi,
8. informuje, że ono lub jego koledzy z klubu/drużyny są wykorzystywani lub krzywdzeni.

Nie należy bagatelizować znaków w zachowaniu dorosłych, np. trenera lub opiekuna, które to zachowania zostaną zaobserwowane lub zasłyszane. Należy zwrócić uwagę, gdy taka osoba:

1. wyróżnia jedno lub więcej dzieci, zarówno poprzez faworyzowanie, jak i karanie,
2. dąży do osiągnięcia wyniku, pomijając zdrowie psychiczne i dobre samopoczucie dziecka,
3. wyraża się negatywnie i krytycznie wobec dziecka,
4. używa nieodpowiedniego języka, w tym takiego o zabarwieniu seksualnym,
5. używa wulgaryzmów w obecności dzieci,
6. nie troszczy się o dzieci, co robią lub gdzie przebywają,
7. nie postępuje zgodnie z wytycznymi i kodeksami postępowania, w tym kodeksu dla trenerów, instruktorów, opiekunów, wolontariuszy i innych pracowników pracujących z dziećmi.

Dzieci doświadczające przemocy często doświadczają różnych rodzajów nadużycia przez dłuższy okres, a przemoc nie jest pojedynczym, izolowanym zdarzeniem. Współcześnie coraz częściej przemoc ma miejsce również w środowisku online. Dzieci, które są maltretowane, mogą sygnalizować, że są krzywdzone, a czasami mogą to ujawnić bezpośrednio. Nie możemy lekceważyć bezpośredniego ujawnienia.

Podstawy do obaw o nadużycie mogą istnieć, gdy:

1. Otrzymamy relację od osoby, która była świadkiem nadużycia wobec dziecka.
2. Zaobserwujemy lub otrzymamy dowody, takie jak nieuzasadnione obrażenia fizyczne lub zmiana zachowania, która może być wynikiem nadużycia, na przykład gdy dziecko staje się wycofane i nadmiernie spokojne, kiedy zazwyczaj takie nie jest.
3. Dziecko samo wskaże (lub ujawni), że było maltretowane. Trzeba pamiętać, że dzieci rzadko mówią otwarcie o nadużyciu, często nie wiedzą, jak się zachować czy gdzie szukać pomocy.

Rozpoznawanie wykorzystywania dzieci często obejmuje trzy etapy:

1. Początkowe rozważanie możliwości
2. Zwracanie uwagi na oznaki znęcania się
3. Zgłaszanie nadużycia

Początkowe rozważanie możliwości

Możliwość znęcania się nad dzieckiem powinna być rozważona, jeśli wydaje się, że dziecko doznało podejrzanego urazu, którego nie można wytłumaczyć. Należy to również rozważyć, jeśli dziecko wydaje się być strapione bez wyraźnego powodu lub wykazuje uporczywe problemy behawioralne, których nie

miało wcześniej. Możliwość wykorzystania dziecka powinna również być brana pod uwagę, jeśli dziecko wykazuje niezwykle lub lękowe reakcje na pewne osoby, takie jak trener lub lekarz drużyny albo jego rodzice czy opiekunowie.

Zwracanie uwagi na oznaki znęcania się

Oznaki wykorzystywania mogą być fizyczne, behawioralne lub rozwojowe.

Poniżej znajduje się lista niektórych wskaźników znęcania się, ale nie jest ona wyczerpująca.

NADUŻYCIA FIZYCZNE

Wskaźniki fizyczne

- Zadrapania
- Ślady ugryzień lub siniaki
- Oparzenia, np. papierosowe
- Nielezione urazy
- Złamane kości

Wskaźniki behawioralne

- Tendencje do samookaleczania
- Ciągłe próby uciezki
- Agresja lub wycofanie
- Strach przed powrotem do domu
- Nieuzasadniony strach przed dorosłym

NADUŻYCIA EMOCJONALNE

Wskaźniki fizyczne

- Nagłe zaburzenia mowy
- Moczzenie i brudzenie łóżka
- Oznaki samookaleczenia
- Słabe relacje z rówieśnikami

Wskaźniki behawioralne

- Zachowanie wymagające uwagi
- Kołysanie, ssanie kciuka
- Strach przed zmianami
- Chroniczna uciezka

ZANIEDBYWANIE

Wskaźniki fizyczne

- Ciągły głód
- Narażenie na niebezpieczeństwo
- Brak nadzoru
- Nieodpowiednie/niewłaściwe ubranie
- Niedostateczna higiena
- Nielezione choroby

Wskaźniki behawioralne

- Zmęczenie, bezradność
- Słabe relacje z rówieśnikami
- Niskie poczucie własnej wartości
- Kompulsywne kradzieże, żebranie

NADUŻYCIA SEKSUALNE

Wskaźniki fizyczne

- Skarżenie się na bolesność, ból lub krwawienie w swoich "częściach intymnych"
- Składanie propozycji seksualnych dorosłym lub innym dzieciom
- Ból przy oddawaniu moczu
- Trudności w chodzeniu lub siedzeniu
- Anoreksja/bulimia
- Nadużywanie substancji/narkotyków

Wskaźniki behawioralne

- Depresja
- Nieodpowiedni język i/lub wiedza seksualnie nieadekwatna do wieku
- Składanie propozycji seksualnych dorosłym lub innym dzieciom
- Niska samoocena
- Strach przed ciemnością
- Niechęć do zbliżania się do kogokolwiek

PAMIĘTAJ:

- Twoim obowiązkiem nie jest decydowanie o tym, czy doszło do złej praktyki lub nadużycia.
- Twoim obowiązkiem jest zgłaszanie wszelkich obaw i podejrzeń do koordynatora ds. bezpieczeństwa, zarządu organizacji lub do odpowiednich służb.

Co należy zrobić, jeśli dziecko ujawnia informacje bezpośrednio?

Informacje ujawniane przez dzieci należy zawsze traktować poważnie. Co najważniejsze, należy natychmiast skontaktować się z odpowiednimi instytucjami, jeśli dziecko jest w bezpośrednim niebezpieczeństwie.

Jeśli dziecko sugeruje, że chce powiedzieć „sekret” lub ujawnić informacje, które sugerują, że jest zagrożone lub było wykorzystywane, ważne jest, aby:

1. zachować spokój i nie okazywać szoku lub niedowierzania;
2. uważnie słuchać, co mówi, oraz zaoferować pocieszające wypowiedzi, zwłaszcza gdy dziecko ujawnia nadużycie seksualne, na przykład: „Przykro mi, że to się stało”, „To nie twoja wina”;
3. nie zadawać szczegółowych, dociekliwych lub naprowadzających pytań;
4. powiedzieć dziecku, że potraktuje się to, co zostało powiedziane poważnie;
5. wyjaśnić, co zamierza się zrobić (w zależności od wieku dziecka może to być pytanie o rodzaj pomocy i z czym zaangażowaniem dziecko czułoby się komfortowo);
6. powiedzieć dziecku, że nie można utrzymać tego w tajemnicy, ale informacje będą przekazane dalej tylko po to, aby zapewnić mu bezpieczeństwo.

NIGDY:

1. nie zadawaj pytań, z wyjątkiem pytań o wyjaśnienia;
2. nie składaj obietnic dotyczących poufności, których nie możesz dotrzymać;
3. nie zakładaj, że ktoś inny podejmie niezbędne działania;
4. nie lekceważ, nie wykazuj skrajnych reakcji, np. złość, szok, przerażenie itp.;
5. nie wyciągaj pochopnych wniosków, nie spekuluj, nie oskarżaj kogokolwiek, nie wydawaj osądów na temat domniemanego sprawcy;
6. nie próbuj badać ujawnionej sytuacji we własnym zakresie.

Plan wsparcia małoletniego po ujawnieniu krzywdzenia: Jest to proces wymagający szczególnej uwagi i wrażliwości, a jego głównym celem jest zapewnienie bezpieczeństwa i dobrostanu dziecka. Oto kluczowe elementy, które należy wziąć pod uwagę:

1. Szybka i Wrażliwa Reakcja: Po ujawnieniu krzywdzenia, konieczna jest natychmiastowa i empatyczna reakcja. Ważne jest, aby dziecko poczuło się bezpiecznie i wiedziało, że jest słuchane i brane poważnie.
2. Ocena Sytuacji: Przeprowadzenie szczegółowej oceny sytuacji, w tym okoliczności krzywdzenia, potrzeb dziecka i dostępnych zasobów wsparcia. Ocena ta powinna być przeprowadzona przez wykwalifikowanych specjalistów, niezależnie od procedury zgłoszenia nadużycia do uprawnionych organów i wyjaśnienia sytuacji wewnątrz organizacji.
3. Zaangażowanie Specjalistów: W procesie wsparcia powinny uczestniczyć różne osoby, takie jak psychologowie, pracownicy socjalni, doradcy, a w razie potrzeby także prawnicy lub lekarze.
4. Tworzenie Indywidualnego Planu Wsparcia: Opracowanie planu wsparcia dostosowanego do indywidualnych potrzeb małoletniego, z uwzględnieniem jego wieku, doświadczeń, sytuacji rodzinnej i stanu zdrowia.
5. Zapewnienie Bezpieczeństwa: Priorytetem jest zapewnienie bezpiecznego środowiska dla małoletniego w ramach naszej organizacji ale również poza nią, w co powinni być zaangażowani rodzice, opiekunowie, szkoła, o ile do nadużycia nie doszło z ich udziałem.
6. Wsparcie Psychologiczne i Emocjonalne: Zapewnienie dostępu do terapii i wsparcia emocjonalnego, aby pomóc dziecku uporać się z traumą i jej skutkami.
7. Zaangażowanie Rodziny i Opiekunów: Włączenie do planu wsparcia rodziny i opiekunów dziecka, o ile jest to możliwe i bezpieczne. Rodzina może potrzebować wsparcia w zrozumieniu sytuacji i w odpowiednim reagowaniu na potrzeby dziecka.
8. Edukacja i Informacja: Edukowanie małoletniego i jego opiekunów na temat praw dziecka, dostępnych ścieżek wsparcia, a także sposobów radzenia sobie ze skutkami krzywdzenia.
9. Monitorowanie i Ocena Postępów: Regularna ocena postępów w realizacji planu wsparcia, z możliwością jego dostosowania w miarę zmiany potrzeb i okoliczności.
10. Prywatność i Poufność: Ochrona prywatności małoletniego i zapewnienie poufności wszystkich informacji związanych z sytuacją.

Pamiętaj, że każdy przypadek krzywdzenia jest unikalny, a plan wsparcia musi być dostosowany do indywidualnej sytuacji dziecka. Ważne jest, aby w całym procesie priorytetem były dobrostan i potrzeby małoletniego.

ZASADY OGÓLNE WSPÓŁPRACY Z WŁAŚCIWYMI ORGANAMI I INSTYTUCJAMI

Efektywna współpraca interdyscyplinarna w zwalczaniu nadużyć wobec dzieci stanowi istotne narzędzie wspierania krzywdzonych dzieci i doskonalenia metod udzielania pomocy. Odpowiedzialność za ochronę dzieci przed wszelkimi formami nadużyć spoczywa na dorosłych, szczególnie zaś na rodzinie, środowisku sąsiedzkim, pracownikach pomocy społecznej, systemie edukacji i ochrony zdrowia, funkcjonariuszach policji i straży miejskiej, prokuraturze oraz sądownictwie. Skuteczność systemu ochrony dziecka przed krzywdzeniem osiąga się poprzez współdziałanie wszystkich zainteresowanych stron w ramach ich kompetencji.

Polityka Bezpieczeństwa Dzieci PZSC stanowi kompleksowe narzędzie i określa konkretne procedury postępowania w przypadku nadużyć w Cheerleadingu i poza nim. Zgłoszenie obaw lub incydentów oraz współpraca z innymi instytucjami umożliwia spojrzenie na sytuację z różnych perspektyw i powzięcie odpowiednich środków następczych.

Warto podkreślić, że pomoc nie ogranicza się jedynie do zawiadomienia odpowiednich organów. Postępowania sądowe, zarówno karne, jak i cywilne, mogą skutkować wyrokami sądów dotyczącymi ukarania sprawców oraz uregulowania sytuacji opiekuńczo-wychowawczej dziecka. Rodzina może być objęta dozorem kuratora, a sprawca przestępstwa przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności małoletniego np. trener, instruktor czy opiekun, może być poddany sankcjom takim jak kara pozbawienia lub ograniczenia wolności zakaz prowadzenia działalności związanej z wychowaniem czy edukacją małoletnich, zakaz kontaktowania się z dziećmi lub przebywania w określonych miejscach.

Rola policji w sytuacji nadużyć wobec dziecka

Zgodnie z postanowieniami ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o policji, jednym z zadań policji jest zapewnienie ochrony życia i zdrowia obywateli poprzez organizowanie działań prewencyjnych mających na celu zapobieganie popełnianiu przestępstw, a także współpracę z organami państwowymi, samorządowymi i organizacjami społecznymi w tym obszarze. Policja ma zobowiązanie do natychmiastowej reakcji w przypadku zagrożenia życia, zdrowia oraz bezpieczeństwa dzieci, a także do ustalania faktów przestępstw wobec nich.

W tym celu policja m.in. wszczyna procedurę Niebieskiej Karty zgodnie z wytycznymi Rady Ministrów oraz zaleceniami Komendanta Głównego Policji oraz interweniuje w sytuacji zagrożenia życia lub zdrowia ludzkiego, w związku z przemocą w rodzinie.

Rola prokuratury w sytuacji nadużyć wobec dziecka

Ustawa o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie przewiduje zadania dla prokuratury, a wśród nich współpracę z podmiotami, które są elementami systemu przeciwdziałania przemocy w rodzinie. Prokurator rejonowy może wydelegować prokuratora do współpracy z organami administracji samorządowej, do uczestnictwa w zespole interdyscyplinarnym czy też pracy w grupach roboczych. Ponadto prokuratura jest podstawowym organem prowadzącym postępowanie przygotowawcze (tj. postępowanie karne na etapie przed skierowaniem aktu oskarżenia do sądu). Niektóre sprawy przekazywane są do prowadzenia policji decyzją prokuratora.

Placówki oświatowe w sytuacji nadużyć wobec dziecka

Ustawa o systemie oświaty zobowiązuje szkołę do wspomagania wychowawczej roli rodziny, oraz do zapewnienia opieki uczniom pozostającym w trudnej sytuacji życiowej. Rola szkoły w systemie ochrony dziecka przed krzywdzeniem jest znacząca. Nauczyciele mają możliwość regularnego obserwowania funkcjonowania dziecka oraz zmian w jego zachowaniu. Pedagog i psycholog szkolny mają możliwość zdiagnozowania sytuacji szkolnej i rodzinnej dziecka. W przypadku uzyskania informacji, że uczeń, który nie ukończył 18 lat, jest ofiarą przemocy lub przestępstwa, szkoła powinna powziąć kroki wynikające z ustawy. Obowiązki w tym zakresie ciąży na nauczycielach, wychowawcy klasy, pedagogu i dyrektorze szkoły.

Pomoc społeczna w sytuacji nadużyć wobec dziecka

Jednym z ustawowych zadań pomocy społecznej jest opieka nad dzieckiem i rodziną. W zakresie pomocy ustawa nakłada szereg obowiązków na pracowników pomocy społecznej. Powinni oni

wspierać rodziny mające trudności w wypełnianiu przez nich zadań jako rodziny np. w formie poradnictwa rodzinnego. Realizując prawo dziecka do ochrony przed poniżającym traktowaniem i karaniem, pracownik pomocy społecznej mający podejrzenie krzywdzenia dziecka przeprowadza m.in. rodzinny wywiad środowiskowy, sporządza notatkę służbową, w razie stwierdzenia przemocy w rodzinie wypełnia formularz „Pomoc społeczna– Niebieska Karta”. Po stwierdzeniu przemocy wobec dziecka składa wniosek o wgląd w sytuację rodziny do sądu rodzinnego i nieletnich lub zawiadamia stosowne organy o możliwości popełnienia przestępstwa.

Pracownik socjalny (jeden z zawodów pracujących w ośrodkach pomocy społecznej) w przypadku bezpośredniego zagrożenia życia i zdrowia dziecka w związku z przemocą domową ma również prawo odebrać je z rodziny, w której do przemocy dochodzi.

ZGŁASZANIE NARUSZEŃ I DZIAŁANIA NASTĘPCZE

Prawny obowiązek powiadomienia o przemocy stosowanej wobec dziecka

1. Zgodnie z postanowieniami Kodeksu postępowania karnego, a mianowicie w art. 304 § 1, każda osoba, która dowiaduje się o popełnieniu przestępstwa ściganego z urzędu, posiada społeczny obowiązek zawiadomienia o tym prokuratora lub policję. Chociaż brak sankcji prawnych za zaniechanie zgłoszenia jest regułą, istnieją wyjątkowe sytuacje przewidziane prawem, co jednak nie zmienia faktu, że dla każdego praworządnego obywatela stanowi to moralny obowiązek.
2. Zapisy Ustawy o przeciwdziałaniu przemocy domowej precyzują w art. 12 ust. 1, że osoby, które w związku z wykonywaniem swoich obowiązków służbowych lub zawodowych nabierają podejrzenia co do popełnienia przestępstwa z użyciem przemocy domowej, są zobowiązane niezwłocznie powiadomić o tym policję lub prokuratora. Natomiast ust. 2 tego artykułu nakłada obowiązek na osoby będące świadkami przemocy domowej, aby również zgłosiły incydent policji, prokuraturze lub innemu podmiotowi działającemu na rzecz przeciwdziałania przemocy domowej.
3. W kontekście ochrony dzieci przed krzywdzeniem, zgodnie z art. 3 ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, instytucje publiczne, organizacje pozarządowe i społeczne, jak również jednostki zapewniające porządek publiczny, bezpieczeństwo i ochronę zdrowia, powinny współtworzyć system ochrony praw dzieci. Przy wykryciu aktów krzywdzenia dzieci, wszyscy zaangażowani powinni skutecznie podjąć odpowiednie działania.
4. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 września 2011 r. w sprawie procedury „Niebieskie Karty” oraz wzorów formularzy „Niebieska Karta”, przyjęte na podstawie ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, określa szczegółowe zasady postępowania wobec przemocy w rodzinie, w tym wobec przemocy wobec dzieci.
5. Schematy postępowania interwencyjnego służb, odpowiedzialnych za ochronę bezpieczeństwa dziecka, wzmacniają gwarancje ochrony praw dzieci. Współpraca policji, służb miejskich, ochrony zdrowia, edukacji i innych placówek służących dzieciom opiera się na wypracowanych schematach działań, mających na celu zapewnienie bezpiecznego rozwoju dziecka.
6. System ochrony dzieci tworzony przez PZSC obejmuje działania klubów, związków, innych organizacji oraz osób pracujących z dziećmi przy współpracy z organizacjami działającymi w ramach prawa o ochronie dzieci przed różnymi formami krzywdzenia i zaniedbywania. Członkowie PZSC są zobowiązani, a innym podmiotom rekomenduje się, opracowanie i wdrożenie wewnętrznych procedur w zakresie ochrony dzieci. Podejmowanie czynności zgodnie z tymi procedurami gwarantuje bezpieczeństwo osób interweniujących i ułatwia podejmowanie właściwych działań.
7. W przypadku, gdy trener, instruktor lub rodzic staje się świadkiem krzywdzenia dziecka lub ma podejrzenia w tej sprawie, zobowiązani są do niezwłocznego powiadomienia pomocy społecznej, policji lub szkoły, aby te instytucje mogły podjąć odpowiednie kroki w ramach swoich obowiązków służbowych. Niezwykle istotne jest utrzymanie czujności, szczególnie gdy dziecko nie jest objęte opieką i wsparciem żadnych instytucji. Składanie zawiadomień, nawet jeśli nie ma zgody rodziców czy opiekunów, uruchamia procedury mające na celu ochronę dziecka, a unikanie zgłoszenia może prowadzić do ewentualnej tragedii.

Osoby i organizacje kontaktowe

1. Koordynator PZSC do spraw bezpieczeństwa dzieci → e-mail biuro@pzsc.pl
2. Dziecięcy Telefon Zaufania Rzecznika Praw Dziecka → 800 12 12 12 (numer bezpłatny)
3. Telefon zaufania dla dzieci prowadzony przez Fundację Dajemy Dzieciom Siłę → 116 111 (numer bezpłatny).
4. Telefon dla rodziców, nauczycieli i innych profesjonalistów pracujących z dziećmi oferujących

poradnictwo prawne i psychologiczne w zakresie interwencji w przypadku podejrzenia krzywdzenia dziecka, a także pomocy psychologicznej dziecku przeżywającym trudności prowadzony przez Fundację Dajemy Dzieciom Siłę 800 100 100 (numer bezpłatny)

5. Komitet Ochrony Praw Dziecka → tel. 22 626 94 19
6. Najbliższy ośrodek pomocy społecznej → w zależności od miejsca zajścia
7. Policja → tel. 997
8. Numer alarmowy → tel. 112

Procedury interwencji w przypadku zagrożenia bezpieczeństwa dziecka (środowisko wewnętrzne)

1. W przypadku powzięcia podejrzenia, że dziecko jest krzywdzone lub zgłoszenia takiej okoliczności przez dziecko lub opiekuna dziecka, każdy ma obowiązek sporządzenia notatki służbowej i przekazania uzyskanej informacji zarządowi organizacji lub koordynatorowi ds. bezpieczeństwa dzieci, jeżeli został powołany. Notatka może mieć formę pisemną lub mailową. Notatka powinna zostać przekazana Koordynatorowi PZSC ds. bezpieczeństwa dzieci.
2. Interwencja prowadzona jest przez koordynatora ds. bezpieczeństwa dzieci we współpracy z zarządem organizacji. Rekomendowane jest wyznaczenie koordynatora ds. bezpieczeństwa dzieci w organizacji. W przypadku wyznaczenia takiej osoby jej dane (imię, nazwisko, email, telefon) zostaną podane do wiadomości personelu, dzieci i opiekunów.
3. Jeżeli zgłoszono krzywdzenie ze strony osoby wyznaczonej do prowadzenia interwencji lub zarządu organizacji, wówczas interwencja prowadzona jest przez Koordynatora PZSC ds. bezpieczeństwa dzieci.
4. Do udziału w interwencji można doprosić specjalistów, w szczególności psychologów i pedagogów, celem skorzystania z ich pomocy przy rozmowie z dzieckiem, o ile ich obecność będzie służyła ochronie najlepszego interesu dziecka.
5. Zarząd organizacji informuje opiekunów o obowiązku zgłoszenia podejrzenia krzywdzenia dziecka do odpowiedniej instytucji (prokuratura/policja lub sąd rodzinno-opiekuńczy, lub najbliższy ośrodek pomocy społecznej).
6. Po poinformowaniu opiekunów zgodnie z punktem poprzedzającym, zarząd organizacji składa zawiadomienie o podejrzeniu krzywdzenia dziecka do instytucji wskazanych w punkcie poprzedzającym, ewentualnie zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa do prokuratury/policji, wniosek o wgląd w sytuację dziecka do ośrodka pomocy społecznej, wniosek o wgląd w sytuację rodziny do sądu rodzinnego. Kluczowa jest treść pisma, a nie jego tytuł bądź forma.
7. Z przebiegu każdej interwencji sporządza się kartę interwencji. Kartę załącza się do rejestru interwencji prowadzonego przez organizację.
8. Wszyscy pracownicy organizacji i inne osoby, które powzięły informację o krzywdzeniu dziecka lub informacje z tym związane, są zobowiązane do zachowania tych informacji w tajemnicy, wyłączając informacje przekazywane uprawnionym instytucjom w ramach działań interwencyjnych.
9. W przypadku gdy podejrzenie zagrożenia bezpieczeństwa dziecka zgłosili opiekunowie dziecka, a podejrzenie to nie zostało potwierdzone, należy o tym fakcie poinformować opiekunów dziecka na piśmie.
10. W przypadku podejrzenia, że życie dziecka jest zagrożone lub grozi mu ciężki uszczerbek na zdrowiu należy niezwłocznie poinformować odpowiednie służby (policja, pogotowie ratunkowe), dzwoniąc pod numer 112 lub 999 (pogotowie). Poinformowania służb dokonuje osoba, która pierwsza powzięła informację o zagrożeniu i następnie wypełnia kartę interwencji.

Krzywdzenie ze strony pracownika/współpracownika

1. W przypadku gdy zgłoszono krzywdzenie dziecka przez pracownika lub współpracownika organizacji osoba ta zostaje natychmiast odsunięta od wszelkich form kontaktu z dziećmi (nie tylko dzieckiem pokrzywdzonym) do czasu wyjaśnienia sprawy. O zdarzeniu informuje się Koordynatora PZSC ds. bezpieczeństwa dzieci, który przekazuje organizacji wytyczne i zalecenia.
2. Kierownictwo organizacji przeprowadza rozmowę z dzieckiem i innymi osobami mającymi lub mogącymi mieć wiedzę o zdarzeniu i o sytuacji osobistej (rodzinnej, zdrowotnej) dziecka. Kierownictwo organizacji stara się ustalić przebieg zdarzenia, ale także wpływ zdarzenia na zdrowie psychiczne i fizyczne dziecka. Ustalenia są spisywane na karcie interwencji.
3. Kierownictwo organizacji organizuje spotkanie/a z opiekunami dziecka, którym przekazuje informacje o zdarzeniu oraz o potrzebie/możliwości skorzystania ze specjalistycznego wsparcia, w tym u innych organizacji lub służb. Notatka ze spotkania powinna zostać przekazana do Koordynatora PZSC ds.

bezpieczeństwa dzieci.

4. W przypadku, gdy wobec dziecka popełniono przestępstwo, kierownictwo organizacji składa zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa we właściwej miejscowo jednostce policji lub prokuratury.
5. W przypadku gdy pracownik dopuścił się wobec dziecka innej formy krzywdzenia niż popełnienie przestępstwa na jego szkodę, kierownictwo organizacji powinno zbadać wszystkie okoliczności sprawy, w szczególności wysłuchać pracownika/współpracownika podejrzewanego o krzywdzenie, dziecko oraz innych świadków zdarzenia. W sytuacji gdy naruszenie dobra dziecka jest znaczne, w szczególności gdy doszło do dyskryminacji lub naruszenia godności dziecka, należy rozważyć rozwiązanie stosunku prawnego z osobą, która dopuściła się krzywdzenia, lub zarekomendować takie rozwiązanie zwierzchnikom tej osoby. Jeżeli osoba, która dopuściła się krzywdzenia, nie jest bezpośrednio zatrudniona przez organizację, lecz przez podmiot trzeci, wówczas należy zarekomendować zakaz wstępu tej osoby na teren organizacji, a w razie potrzeby rozwiązać umowę z instytucją współpracującą.

Krzywdzenie rówieśnicze

1. W przypadku podejrzenia krzywdzenia dziecka przez inne dziecko przebywające w organizacji (np. na zajęciach grupowych) należy przeprowadzić rozmowę z dzieckiem podejrzewanym o krzywdzenie oraz jego opiekunami, a także oddzielnie z dzieckiem poddawany krzywdzeniu i jego opiekunami. Ponadto należy porozmawiać z innymi osobami mającymi wiedzę o zdarzeniu. W trakcie rozmów należy dążyć do ustalenia przebiegu zdarzenia, a także wpływu zdarzenia na zdrowie psychiczne i fizyczne dziecka krzywdzonego. Ustalenia są spisywane na karcie interwencji. Dla dziecka krzywdzącego oraz krzywdzonego sporządza się oddzielne karty interwencji. Informacje o zdarzeniu przekazuje się Koordynatorowi PZSC ds. bezpieczeństwa dzieci, który przekazuje organizacji wytyczne i zalecenia.
2. Wspólnie z rodzicami/opiekunami dziecka krzywdzącego należy opracować plan naprawczy, celem zmiany niepożądanych zachowań.
3. Z rodzicami/opiekunami dziecka poddawanego krzywdzeniu należy opracować plan zapewnienia mu bezpieczeństwa, włączając w ten plan sposoby odizolowania go od źródeł zagrożenia.
4. W trakcie rozmów należy upewnić się, że dziecko podejrzewane o krzywdzenie innego dziecka samo nie jest krzywdzone przez rodziców/opiekunów, innych dorosłych bądź inne dzieci. W przypadku potwierdzenia takiej okoliczności należy podjąć interwencję także w stosunku do tego dziecka.
5. Jeżeli osobą podejrzewaną o krzywdzenie jest dziecko w wieku od 13 do 17 lat, a jego zachowanie stanowi czyn karalny, należy ponadto poinformować właściwy miejscowo sąd rodzinny lub policję poprzez pisemne zawiadomienie.
6. Jeżeli osobą podejrzewaną o krzywdzenie jest dziecko powyżej lat 17, a jego zachowanie stanowi przestępstwo, wówczas należy poinformować właściwą miejscowo jednostkę policji lub prokuratury poprzez pisemne zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa.

Procedury interwencji w przypadku zagrożenia bezpieczeństwa dziecka (środowisko zewnętrzne)

1. W przypadku powzięcia podejrzenia, że dziecko jest krzywdzone, lub zgłoszenia takiej okoliczności przez dziecko lub inną osobę, każdy ma obowiązek sporządzenia zawiadomienia i przekazania uzyskanej informacji zarządowi organizacji. Zawiadomienie może mieć formę pisemną lub mailową. Zawiadomienie przekazuje się również Koordynatorowi PZSC ds. bezpieczeństwa dzieci.
2. Interwencja prowadzona jest przez zarząd organizacji, który może wyznaczyć na stałe do tego zadania/zadań inną osobę. Rekomendowane jest wyznaczenie koordynatora ds. bezpieczeństwa dzieci w organizacji. W przypadku wyznaczenia takiej osoby jej dane (imię, nazwisko, email, telefon) zostaną podane do wiadomości personelu, dzieci i opiekunów.
3. W przypadku wyznaczenia innej osoby do prowadzenia interwencji pod pojęciem „zarządu organizacji” należy rozumieć osobę odpowiedzialną za prowadzenie interwencji.
4. Do udziału w interwencji można doprosić specjalistów, w szczególności psychologów i pedagogów w celu skorzystania z ich pomocy przy rozmowie z dzieckiem o trudnych doświadczeniach.
5. Zarząd organizacji informuje opiekunów o obowiązku zgłoszenia podejrzenia krzywdzenia dziecka do odpowiedniej instytucji (prokuratura/policja, sąd rodzinno-opiekuńczy, lub najbliższy ośrodek pomocy społecznej).
6. Po poinformowaniu opiekunów zgodnie z punktem poprzedzającym, zarząd organizacji składa zawiadomienie o podejrzeniu krzywdzenia dziecka do instytucji wskazanych w punkcie poprzedzającym, ewentualnie zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa do prokuratury/policji, wniosek o wgląd w sytuację dziecka do ośrodka pomocy społecznej, wniosek o wgląd w sytuację rodziny do sądu rodzinnego. Kluczowa jest treść pisma, a nie jego tytuł bądź forma.

7. Dalszy tok postępowania leży w kompetencjach instytucji wskazanych w punkcie poprzedzającym
8. Z przebiegu każdej interwencji sporządza się kartę interwencji, którą załącza się do rejestru interwencji prowadzonego przez organizację. Kartę interwencji przekazuje się Koordynatorowi PZSC ds. bezpieczeństwa dzieci.
9. Każdy, kto powziął informacje o krzywdzeniu dziecka lub informacje z tym związane, jest zobowiązany do zachowania tych informacji w tajemnicy, wyłączając informacje przekazywane uprawnionym instytucjom w ramach działań interwencyjnych.
10. W przypadku podejrzenia, że życie dziecka jest zagrożone lub grozi mu ciężki uszczerbek na zdrowiu należy niezwłocznie poinformować odpowiednie służby (policja, pogotowie ratunkowe), dzwoniąc pod numer 112 lub 999 (pogotowie). Poinformowania służb dokonuje osoba, która pierwsza powzięła informację o zagrożeniu i następnie wypełnia kartę interwencji.

Krzywdzenie ze strony rodziców/opiekunów bądź przez inne osoby trzecie

1. W przypadku gdy zgłoszono krzywdzenie dziecka ze strony rodziców/opiekunów bądź przez osobę trzecią (obcą, bądź spokrewnioną), kierownictwo organizacji przeprowadza rozmowę z dzieckiem i innymi osobami mającymi lub mogącymi mieć wiedzę o zdarzeniu i o sytuacji osobistej (rodzinnej, zdrowotnej) dziecka. Kierownictwo organizacji stara się ustalić przebieg zdarzenia, ale także wpływ zdarzenia na zdrowie psychiczne i fizyczne dziecka. Ustalenia są spisywane na karcie interwencji, która jest przekazywana Koordynatorowi PZSC ds. bezpieczeństwa dzieci.
2. Kierownictwo organizacji organizuje spotkanie/a z opiekunami dziecka, którym przekazuje informacje o zdarzeniu oraz o potrzebie/możliwości skorzystania ze specjalistycznego wsparcia, w tym u innych organizacji lub służb.
3. W przypadku, gdy wobec dziecka popełniono przestępstwo kierownictwo organizacji sporządza zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa i przekazuje je do właściwej miejscowo policji lub prokuratury.
4. W przypadku, gdy z przeprowadzonych ustaleń wynika, że opiekun dziecka zaniedbuje jego potrzeby psychofizyczne lub rodzina jest niewydolna wychowawczo (np. dziecko chodzi w nieadekwatnych do pogody ubraniach, opuszcza miejsce zamieszkania bez nadzoru osoby dorosłej), rodzina stosuje przemoc wobec dziecka (rodzic/inny domownik krzyczy na dziecko, stosuje klapsy lub podobne rodzajowo kary fizyczne), należy poinformować właściwy ośrodek pomocy społecznej o potrzebie pomocy rodzinie, gdy niespełnianie potrzeb wynika z sytuacji ubóstwa, bądź - w przypadku przemocy i zaniedbania - konieczności wszczęcia procedury Niebieskiej Karty.
5. Dalszy tok postępowania leży w kompetencji instytucji, o których mowa w punktach poprzedzających.

PODNOŻENIE ŚWIADOMOŚCI

Posiadanie kompleksowych procedur ochronnych to tylko początek – konieczne jest skuteczne wdrożenie ich jako integralnej części zasad klubu, związku wojewódzkiego lub innej organizacji. W celu praktycznego wprowadzenia tych zasad w życie, istotne jest prowadzenie działań informacyjnych dotyczących działań na rzecz ochrony dzieci. To obejmuje organizację szkoleń i warsztatów, aby wszyscy uczestnicy świata Cheerleadingu byli świadomi środków ochronnych oraz zasad interakcji z dziećmi, zrozumieli ich znaczenie dla klubu i związku.

Komunikacja i podnoszenie świadomości są kluczowe zarówno dla osób pracujących w Cheerleadingu takich jak trenerzy, instruktorzy, sędziowie, fizjoterapeuci, jak i dla wolontariuszy oraz dzieci i ich rodziców/opiekunów prawnych. Ważne jest, aby dzieci i rodzice mieli pełną świadomość działań podejmowanych przez Polski Związek Sportowy Cheerleadingu, lokalne kluby oraz związki na rzecz ochrony dzieci, co pozwoli im przekonać się, że kwestia ta jest traktowana z należyтым poważaniem. Ponadto, dzieci i rodzice powinni znać procedury zgłaszania obaw oraz wiedzieć, kiedy i gdzie zgłaszać ewentualne obawy.

Szkolenia, kursy i warsztaty z zakresu bezpieczeństwa i ochrony dzieci

Szkolenia, kursy i warsztaty z zakresu bezpieczeństwa i ochrony dzieci są kluczowe dla skutecznego wdrożenia Polityki Bezpieczeństwa Dzieci Polskiego Związku Sportowego Cheerleadingu. Same procedury i środki zapobiegawcze nie wystarczą, dlatego istotne jest, aby osoby zaangażowane w Cheerleading uczestniczyły w regularnych szkoleniach, zarówno przed objęciem funkcji trenera, instruktora lub opiekuna jak i w trakcie ich pełnienia. Te szkolenia powinny obejmować nie tylko kwestie merytoryczne związane z Cheerleadingiem, ale również zagadnienia bezpieczeństwa i ochrony dzieci. Przekazywanie wiedzy na temat rozpoznawania nadużyć oraz procedur zgłaszania obaw powinno stanowić integralną część tych szkoleń aby osiągnąć cel.

Udostępnianie Polityki Bezpieczeństwa Dzieci PZSC

- Polityka Bezpieczeństwa Dzieci Polskiego Związku Sportowego Cheerleadingu wraz z załącznikami wymaga umieszczenia m.in. na stronie internetowej związku. Polityka Bezpieczeństwa Dzieci PZSC może być aktualizowana.
- Rodzice i opiekunowie zostaną poinformowani o PBD PZSC poprzez komunikację elektroniczną.
- Małoletni zostaną poinformowani o PBD PZSC przez trenerów, opiekunów i członków sztabów szkoleniowych w trakcie zgrupowań, na których zostanie omówiona PBD i jej znaczenie
- Polityka Bezpieczeństwa Dzieci powinna być łatwo dostępna i widoczna dla wszystkich zainteresowanych stron, np. poprzez umieszczenie polityki na stronie internetowej organizacji oraz wyeksponowanie jej w miejscach często odwiedzanych w klubie, organizacji na przykład na tablicach ogłoszeń w szatniach i pomieszczeniach wspólnych
- Polityka, jej elementy lub materiały z jej zakresu przeznaczone dla dzieci powinny być napisane językiem zrozumiałym dla dzieci, aby mogły one same zrozumieć jej treść i znaczenie

MONITORING I OCENA PROCESU, PROCEDUR I WYTYCZNYCH

Podjęcie najstaranniejszych działań zapobiegawczych nie gwarantuje pełnej eliminacji wszystkich incydentów czy zdarzeń. Dlatego istotne jest nie tylko staranne działanie, ale także systematyczne wyciąganie wniosków z zgłaszanych problemów oraz reagowanie na zmiany w Cheerleadingu. W tym kontekście PBD PZSC obejmuje zestaw rekomendowanych narzędzi, które służą analizie wprowadzonych środków, procedur, praktyk ochronnych i standardów.

Aby mierzyć poziom efektywności wprowadzonych regulacji, zaleca się regularne wewnętrzne monitorowanie, które powinno być przeprowadzane przez każdy podmiot lub organizatora aktywności dzieci Cheerleadingu. W trakcie tego procesu, jednostki treningowe są obserwowane, a następnie wspólnie omawiane są aspekty wymagające poprawy lub będące wzorcowe. Ponadto, wewnętrzne monitorowanie może obejmować przegląd dokumentacji, takiej jak rejestr incydentów i formularze samooceny. Wyniki takiego monitoringu pozwalają na zdiagnozowanie obszarów wymagających poprawy lub dalszego rozwoju.

W kontekście bezpieczeństwa dzieci, kluczową rolę odgrywają trenerzy, instruktorzy, nauczyciele, opiekunowie, wolontariusze, rodzice i nawet kierowcy podczas wyjazdów na Zawody lub obozy. W związku z tym, od osób mających bezpośredni wpływ na bezpieczeństwo dzieci wymaga się specyficznych umiejętności. Samo uczestnictwo w szkoleniach nie wystarcza, aby przekształcić zdobytą wiedzę w praktykę. Dlatego ważne jest, aby każdy klub, związek lub inna organizacja miał wyznaczonego koordynatora ds. bezpieczeństwa dzieci. Koordynator, poprzez wsparcie trenerów/instruktorów i regularne weryfikacje jednostek treningowych, może przekazywać wskazówki dotyczące ulepszeń z zakresu ochrony bezpieczeństwa dzieci. Osoba pełniąca funkcję koordynatora powinna dzielić się doświadczeniem i przekazywać zdobytą wiedzę kadrze trenerskiej, cechując się otwartością, innowacyjnością, umiejętnościami obserwacji i przekazywania wiedzy.

Przepisy końcowe

1. Polityka Bezpieczeństwa Dzieci wchodzi w życie z dniem ich opublikowania na stronie pzsc.pl.
2. Ogłoszenie następuje w sposób dostępny dla personelu PZSC, dzieci i ich opiekunów, w szczególności poprzez umieszczenie na stronie internetowej, przesłanie jej tekstu drogą elektroniczną również w wersji skróconej przeznaczonej dla dzieci.
3. Podmioty współpracujące, w przypadku gdy ich działalność obejmuje kontakt z dziećmi, są zobowiązane do przestrzegania niniejszej Polityki Bezpieczeństwa Dzieci.
4. Polityka Bezpieczeństwa Dzieci została przyjęta uchwałą PZSC nr 01/08/2024 z dnia 15.08.2024 r.